

HAYDİ

Eylül-Ekim 2022

15. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Eylül-Ekim 2022
15. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi
Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör
Eren Sülün

Genel Koordinatör
Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı
Cevher Tat

Kapak Görseli
Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi
haydidergi.com

İletişim
info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Cevher Tat

Öykü

7 Levni Hakan Şahin - İkindinin Sünneti

14 Aykut Akdere - Güneşin Gölgesi Yok

17 Cevher Tat - Deniz Kabukları

23 Rıza Efe - Zeynep

25 Yaprak Ünver - İlk Üç Dakika

27 Haydar Şahin - 263403

31 Özden Selim Karadana - Hoşça Kal

35 Eren Sülün - Hak Yolunda

37 Görkem Çolak - İleri Bir Tarihe

40 Güney Coşka - Dört Otuz Üç, Beş Kırk Bir ve Yedi

46 Aslı Ekici - Ela ve Başak'ın Alakasız Günleri

Şiir

5 Çağdaş Ekin Şişman - Marifet

16 Sevda Deniz Karalı - Artık

34 Serhat Keleş - Bilinmez

42 Serhat Keleş - Ayıışı Yalnızı

Deneme

43 Günsu Özkarar - Babama Veda

Fotoğraf

11 Ayaz Yıldız - Soyutlama

22 Tara Demircioğlu - Boş Sandalyenin Dolu Hikâyesi

İllüstrasyon

30 Emre Bayraktar - Dönence

45 Deniz Bayramoğlu - Hücum Marşı

Önsöz

Cevher Tat

Zaman hızlı geçiyor. Bazen “daha yeni” diye düşündüğüm olayların üzerinden 2-3 yıl geçmiş olabiliyor. Bazen eski zamanları çok canlı hatırlayabiliyorum. Bazen rüyalarımda, geçmişte benim için silik olan kişileri sanki hayatımın merkezindeymiş gibi görebiliyorum. Zaman hızlı geçiyor. Pandemiyle alt üst olan düzenlerimiz, pandemi sonrasında bir toparlanma dönemine girdi. Fakat yine de kısıtlamalarla, karantinalarla, maskelerle geçen o iki yıl bizde bir can sıkıntısı, güvensizlik ve kaygı bıraktı. O iki yıl hiç hızlı geçmedi. Bittiği için hızlı geçmiş gibi geliyor ama hızlı geçmedi. Her kötü şey gibi bunun da bitişinde harika şeyler olacak diye ümit ettik. Her şey eskisi gibi olacak ve eskiden yaptığımız şeyleri yapabileceğiz, diye geçirdik içimizden. Ama şu an başka sorunlarla uğraşıyoruz. Dünyada savaş var. Ekonomimiz türlü sebeplerden dolayı çok kötü. Adalet yok, liyakat yok... vs. vs. vs. Zaman hızlı geçiyor. Bir şekilde bunların da bittiğini göreceğiz ve büyük ihtimalle bütün bunları yaşarken nasıl bu kadar sakin kaldığımıza şaşıracağız. Belki kendimize kızacağız, yeteri kadar sorumluluk almadık diye. Belki de zaten elden bir şey gelmezdi, diyeceğiz. Zaman hızlı geçiyor. Zaman hızlı geçerken Haydi Dergi vasıtasıyla; güne, hayata, insanlara dokunabilmek, bir şeyler bırakabilmek ümidiyle... İyi okumalar.

Marifet

Şiir

Çağdaş Ekin Şişman

o zifiri karanlıkta başladı uğultu
gözlerinize göz koymayı
sözünüze söz eklemeyi düşündüm
içeriler çok kalabalık oldu
dışarılara çıktım bahçeleri gezdim
bir ağacın dalında
bir nazar boncuğu buldum
aldım yanıma
size verecektim

yanık kokan kanatlar çırpıldı tepemde
saman kağıtlara not ettim kuşların gülüşünü
unutmayayım diye
kahkahalarını tek tek çizdim
size gösterecektim

sokaklarda ısıklık çaldım
şarkı söyledim kaldırımlara
şehirlerin ışıklarıyla danslar ettim
köprüleri bile cebime sığdırdım
size getirecektim

sabahları bekledim, güneşi öptüm yanaklarından
bulutlar bana nasihatler verdi, öptüler yanaklarımdan
uğurladılar ilkokul çocuğu gibi
aklıma yattı bu iş, sevmek çok iyi
size söyleyecektim

çok sarhoşlardan da oldum
çok ayık hesaplar da yaptım
bir vazgeçtim, bir yeniden başladım
tutmadı uyku, tutmadı hesaplarım
size soracaktım

acıktım, kaç kere ekmek yedim
susadım kaç kere, su içtim
uyudum kaç kere
kaç kere uyandım
yoruldum
kaç kere yoruldum bilmiyorum

nazar boncuğu yok yerinde
köprüler cebimde un ufak
hâlâ yanımda kuşların kahkahaları
güneş aynı, bildiğiniz gibi
bulutlar haklı çıktı
sizi sevecektim az kaldı
çok zaman geçti
hiç zaman olmadı

İkindinin Sünneti

Öykü

Levni Hakan Şahin

İmam Şahin Hoca, önündeki tecvidli Kur'an-ı Kerim Elif Ba'sından bir parça okumaya çalışan Kemal'i durdurdu. "Oğlum şu Sad'la Dad'ı karıştırma artık ya, kaç ay oldu, öğrenemedin gitti. Görmüyor musun, bak, nokta var orada. Git baştan çalış harflere." dedi. Kemal yerine geçerken Şahin Hoca aldığı derin nefesi oflayarak verdi. Elini kıvrıcık saçlarının arasına daldırıp agresif hareketlerle kafasını kaşıdı. Okuma sırası gelen Mustafa'yı yanına çağırdı. Mustafa gözle görülür bir şevkle geldi. Yere çöktü, hocanın önündeki rahleye kitabını yerleştirdi. Kur'an'a geçmesine çok az kalmıştı.

Önümde sure okuyan Burak'ı dinlemeyi bırakalı bir hayli zaman geçmişti. Arkadaşlarımın oturduğu yerin tam tepesinde, tavandan sarkan devasa avizeyi seyrediyor, incecik ipin onca lambayı nasıl taşıdığını sorguluyordum. Hocaya sormuştum bir kere sinde, ya düşerse bu avize? "Düşmez." demişti.

"Aloo!" diye seslendi Burak. İrkildim. "Bu nasıl okunuyor?" diye sordu, parmağıyla kitaptan bir yer gösterip. Şahin Hoca beni yardımcı hoca yaptığından beri herkesin bana karşı tavrı değişmişti. Özellikle benden yaşça büyük olanlar durumdan rahatsızdı. Ben de diğer çocuklarla birlikte oturmak yerine hocanın yanında oturmayı bayağı garipsiyordum. Söz çabuk yayılmıştı. Cemaatten amcalar beni görünce tebrik ediyor, mahalledeki kadınlar annemi benim gibi bir çocuk yetiştirdiği için övgülere boğuyordu. Dayım beni ilgili gözlerle uzun uzun süzdükten sonra yüzüme nur indiğini söyledi. Kur'an'ı baştan sona okuduğum içinmiş. Her yaz okullar kapandıktan bir hafta sonra kursa başlıyor, üç ay boyunca Kur'an'ı okumayı, en önemli duaları, peygamberimizin hayatını ve İslam tarihini öğreniyorduk. Bir dahaki yaza kadar her şeyi unutuyor, her seferinde sıfırdan başlıyorduk. Ama bu yaz farklıydı. Kışın Kur'an okumayı bırakmamış, her akşam yarım saatliğine kitabın başına oturmuştum. En doğru şekilde telaffuz etmeyi öğrendiğim kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyor, yalnızca okuyordum. Zihnimde hiçbir karşılığı olmayan, anlamsız sesler çıkarmak bana huzur veriyordu.

İlk ders bitmiş, teneffüse çıkmıştık. Daha doğrusu hoca sigaraya çıkmış; biz içerde simit oynamaya başlamıştık. Mihraptan başlayıp kapıya kadar hiç nefes almadan "Simiiiiiiii..." diye bağırarak koşabilenler meydan dayağından muaf tutuluyor, yolun ortasında nefesi kesilenler kapıya ulaşana kadar herkesten bir tekme yiyordu. Caminin yumuşacık halıfleksle kaplı zemini, bize muazzam bir oyun alanı sunuyordu. Hoca kapının eşiğinden adımı bağırdığı sırada, yerden kalkmaya çalışan Baran'ı tekmeliyordum. Hemen en olgun tavrımı takınıp hocanın yanına koştum.

— Benim bir evrak işi için çok acil Kâğıthane'ye gitmem gerekiyor. İkinci dersi sen yap, üçüncü dersi iptal edelim bugünlük. Namaz çalışın önce, sonra dua ezberlerine bakarsın. Zafer'e söyledim, başınızda duracak. Yaramazlık yapmazsınız değil mi?

— Yok hocam, hiç merak etmeyin. Ben hallederim.

— Aferin koçum.

İçimi büyük bir heyecan kaplamıştı. Benimle dalga geçen, beni ciddiye almayan herkese gününü gösterecektim. Derste konuşanları önce babacan bir tavırla uyaracak; konuşmaya devam edenlere, hocanın yaptığı gibi, tek ayak üstünde durma cezası verecektim.

Ders başladı. Hoca, sınıfa olanı biteni çabucak anlatıp alelacele çıktı. Derin bir nefes aldım. Kalbim olanca gücüyle atıyor, suratım boncuk boncuk terliyordu. Sesimi kalınlaştırıp lafa girdim:

— Evet arkadaşlar, bugün ikindinin sünnetini kılacağız. Kaç rekâtı ikindinin sünneti?

— Sen önce git sünnet ol bebe, dedi Mertcan.

Kenarda dikilmiş dersi izleyen, caminin hademesi Zafer abi olaya hemen müdahale etti:

—Şşşt! Oğlum bakın, Şahin Hoca'yı nasıl dinliyorsunuz, bu kardeşinizi de öyle dinleyeceksiniz. Şırmamak yok.

Otoritemin daha baştan sarsılmasını kaldıramamıştım. Sert bir ses tonuyla sorumu tekrarladım:

— İkindinin sünneti kaç rekât?

— Dört, dedi Yunus.

Sorduğum soruya cevap almanın saadetiyle, ikindinin sünnetini temsili bir şekilde kılmak için ayağa kalktım. Bilgi eksiği olanların not alması gerektiğini söyledim. Niyet ettim ve namaza durdum. Henüz Sübhaneke'yi okurken arkadaşlarım kıpraşmaya başladı. Uğultu gitgide arttı, kısa bir süre içinde gürültüye dönüştü. Fatıha'ya geçtiğimde Ömer'le Kerim kim daha yüksek sesli nah çeker yarışına tutuşmuş; Berke beatbox yapmaya başlamıştı. Etrafa bakındım, Zafer abi ortalıkta görünmüyordu. Tüm cesaretimi topladım ve bağırdım:

— Şşşş! Alooo! Oğlum sussanıza lan! Sana diyorum Berke malı! Ömeer!

Kimse oralı olmadı. Ne zaman sinirlensem veya haksızlığa uğramış hissetsem, gözlerim dolardı. Yine öyle oldu. Ağlamamak için tüm gücümü seferber ettiğim sırada, Zafer abi içeri girdi. Herkes bir anda sustu, yerine oturdu.

— Lan Allah'ın evinde böyle davranmaya utanmıyor musunuz? Namaz kılınıyor burada namaz! Bir daha geldiğimde sizi böyle bulursam çok fena bozuşuruz.

Zafer abinin gözlerinin içine bakıyor, çaresizliğimi görmesini, gitmemesini umuyordum. Benden tarafa bakmadı, dışarı çıktı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, kendimi toparladım. Namaza devam edeceğimizi ilan ettim.

Tekrar niyet ettim. Kıyamda okunması gereken ayetleri bitirip rükûya geçtim. Ellerim dizlerimde, öne eğilmiş dururken popoma atılan sert şaplaqla irkildim. Kan beynime sıçradı. Arkama döndüm, Mertcan'ın sırttan suratıyla karşılaştım. Kendimi tutamadım, ağlamaya başladım. Mertcan'ın önce gözleri, sonra ağzı sırtımayı bıraktı. Ağladığım için daha da sinirlendim. Kendimi tamamen kaybettim, Mertcan'ın üzerine atıldım. Bir yandan ağlıyor, bir yandan Mertcan'ın suratına yumruklar sallıyordum. Araya girmeye çalışanlar da rastgele savurduğum yumruklardan payını alıyordu. O hengâmenin arasında Berke sırtıma atladı, beni yere indirdi. İki üç kişi hemen üzerime çullandı. Kimse bana vurmuyordu, yalnızca beni kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı. "Öldürücem o piçi! Bırakın, öldürücem!" diye haykırırken sesim titriyordu. Yerde debeleniyor, var gücümle ayağa kalkmaya çalışıyordum. Uzun uğraşlar sonucu Murat'ı üzerimden atmayı başardım, ayaklandım. Ayakkabı dolaplarının durduğu köşeye doğru koştum ve ihtiyarların ayakkabılarını eğilmeden giymesine yarayan, bir metrelik demir çekeceği elime aldım. Karşımda öbek hâlinde duran arkadaşlarımın yüzlerinde gördüğüm dehşet, beni bir anlığına tereddüte düşürdüysen de, aklımı başıma devşirmeye henüz hazır değildim. Sümüğümü çektim, çekeceği tuttuğum elimin dışıyla gözyaşlarımı sildim. "Gelsene lan, gelsene!" diye bağırdım, kalabalığın arasında saklanan Mertcan'a. İleriye doğru bir adım atmamla, ayaklarımın yerden kesilmesi bir oldu. Zafer abinin beni koltuk altlarımdan kaldırıp götürmesine direnmedim. Avluya vardığımızda beni yere indirdi, çekeceği

elimden çekip aldı.

— N'oldu oğlum? Beş dakika aşağıya indim ya, beş dakika.

Ağlamam nihayet durmuştu. Zafer abinin yüzüne bakmaktan çekiniyordum. Abdest çeşmesinin üzerinde asılı plakada “Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız. Müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz.” yazıyordu.

— Namaz kıldırıyordum, arkadan gelip popoma vurdular, dedim güçlükle.

— Ya rabbel alemin, ya rabbel alemin... Neyse oğlum, hadi sen git evine, bugünkü bu kadar yeter.

*Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının.
Çünkü Allah’ın cezası çok şiddetlidir. (Maide 2)*

O gece gözümde uyku girmedi. Yüzümü duvara dönmüş, dizlerimi göbeğime çekmiş, kaskatı bir hâlde yatıyordum. Suçluluk hissi göğsümü sıkıştırıyordu. Ter basmıştı ama korkudan yorganı üzerimden atamıyordum. Cehennem düşünüyordum. Cehennem ve sonsuzluğu... Ne zaman sonsuzluğu tahayyül etmeye çalışsam, tüylerim ürperirdi. Cenneti bile korkunçlaştırıyordu sonsuzluk. Hocaya sormuştum bir defasında: “Hocam, sonsuzluk... Nasıl yani... Sonsuzluk?” Gülmüştü. “Bizim fani aklımızın alacağı bir şey değil sonsuzluk, düşünme bunları.” demişti. Cehennemde yanacaktım. Daha da kötüsü, şeytan bana bu dünyada da musallat olacaktı. Sabah camide olan da tam olarak buydu: Şeytan beni ele geçirmişti. Nefesim daralmaya başladı. Yine aynı şey oluyordu. Karşı koymadığım bir dürtü, içimden Allah’a küfürler etmeme sebep oluyordu. Durmadan aynı dehşetli cümleyi tekrarlıyor, tekrarladıkça daha da suçlu hissediyordum. Gidip annemin yanına yatmak istiyordum ama utanıyordum, o yaşı geçeli epey olmuştu.

*Sığınırım insanların Rabbine,
insanlara kötü şeyler fısıldayan o sinsi vesvesecinin şerrinden... (Nas 1, 4)*

Sabah ezanı okunmaya başladığında hâlâ aynı vaziyetteydim. Aklıma gelen parlak fikirle bir anda yataktan fırladım. Annemi uyandırmamak için temkinli, ağır hareketlerle banyoya girdim, abdest aldım ve caminin yolunu tuttum. İlk kez sabah namazını camide kılacaktım. O saatte tek başına sokakta olmak, insana güçlü hissettiriyordu. Camiye giderken attığım her adımın bana sevap kazandırdığını hatırladım ve gece boyunca işlediğim günahları nötrlediğim sonucuna varıp müthiş bir sevinç duydum. İçeri girer girmez beni karşılayan, caminin kendine has kokusunu içime çektiğim gibi iyice rahatladım. Avizelerin lambaları yakılmış; cami, loş, sarı bir ışıqla boyanmıştı. İçeride her biri birbirinden yaşlı, on, on beş kişi oturuyordu. Orada olmamı garipsemiş gibi bakıyorlardı bana. Şahin Hoca minberin yanında bağdaş kurmuş, başı öne eğik, tespih çekerek cemaatin tamam olmasını bekliyordu. Allah’ın evi derdime derman olmuş; içimdeki şeytanın sesi dinmişti.

Ey nefislerine uyup da sınırlarımı aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin. Allah bütün günahlarınızı bağışlar. Şüphe yok ki o, çok bağışlayan ve çok acıyandır. (Zümer 53)

Namaz bitmişti. Amcalar yavaş yavaş camiye terk ediyordu. Eve gitmek istemiyordum. Askılıktan, en çok beğendiğim tespihi alıp suphanallah çekmeye başladım. Kısa bir süre sonra, hızlı adımlarla bana doğru yürümekte olan Şahin Hoca’yı fark ettim. Sa-

bah namazına geldiğim için beni tebrik edeceğini düşündüm, heyecanlandım. Hocanın takdirine hakikaten ihtiyacım vardı.

— Ulan haysiyetsiz, ne kalleş adamsın lan sen!

Kafamı kaldırdım, başımda dikilmiş hocanın öfke dolu gözleriyle karşılaştım. Sabah yaşananlar, bir anlığına, aklımdan tamamen çıkmıştı. Şaşkına döndüm.

— Güvenemeyecek miyiz biz sana, emanete böyle mi sahip çıkıyorsun sen?

— Ama hocam...

— Sus şimdi başlatma hocana da sana da... Sen milleti dövesin diye mi unvan verdik biz sana? Çocuğun ağzı gözü mosmor olmuş. O çocuğun annesi babası şikâyetçi olsa ben işimden olurum işimden!

Gözlerim doldu, yutkundum. Hocanın bu denli öfkelenmesine anlam veremiyordum.

— Hocam ama Mertcan...

— Bak hâlâ bahane üretiyor. Sen ne büyük bir kabahat işlediğinin farkında mısın oğlum? Senin var ya, kıldığın namaz da boşa, okuduğun Kur'an da boşa. Gelme bundan sonra kursa.

— Nasıl yani?

— Öyle. Atıldın kurstan. Git annene söyle, arkadaşlarıma saldırdığım için Kur'an kursundan kovuldum de.

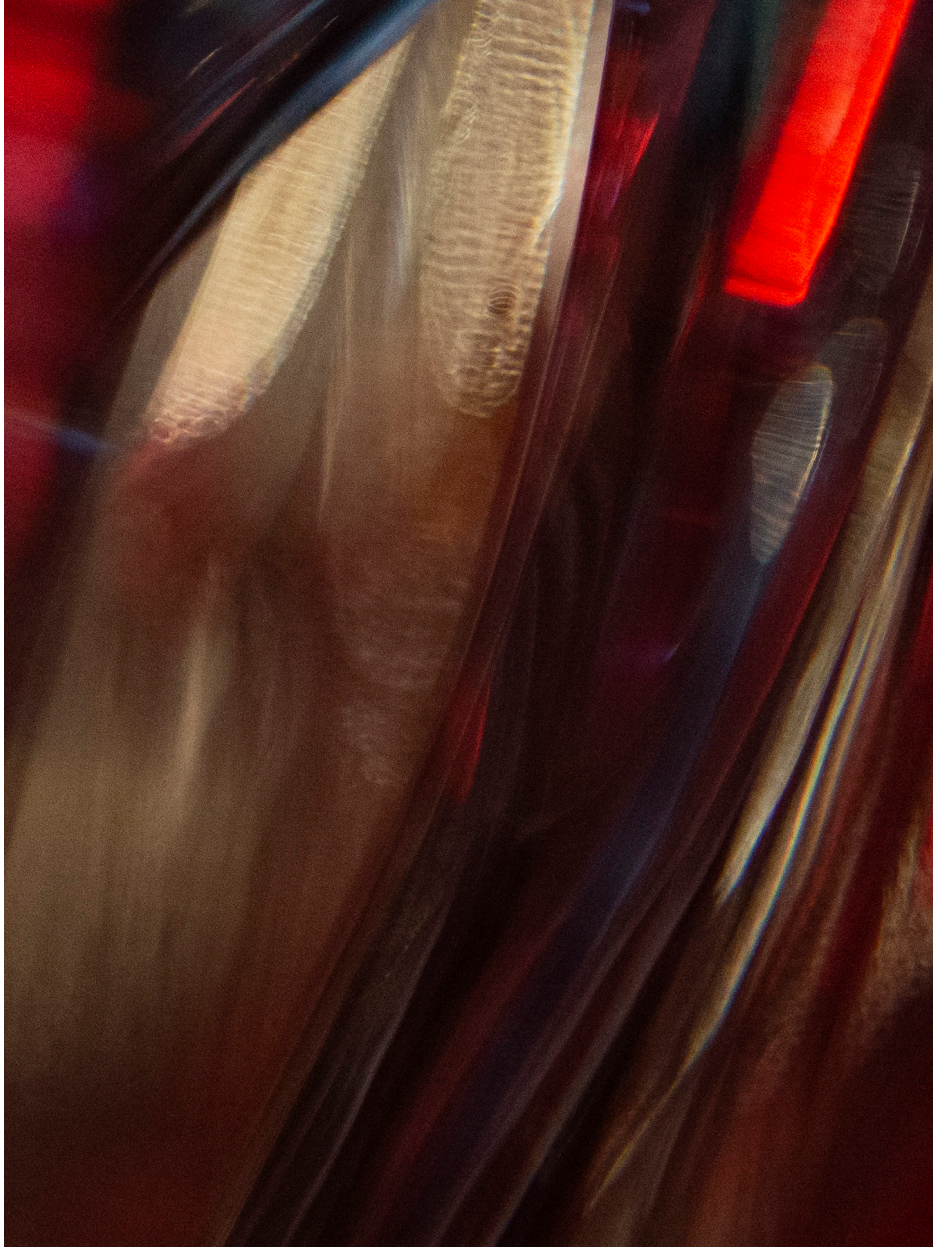
Nutkum tutuldu. Hiçbir şey söyleyemedim. Başım önümde, camiden çıktım. Karşıdaki parka girdim; sarı, plastik salıncağa oturdum. Gökyüzü ağarıyor, martılar feryat koparıyordu. Tüm bu yaşananların altında derin bir mana yattığı; başıma gelenlerden çok önemli bir ders çıkarmam gerektiği hissine kapıldım. Düşündüm durdum. Hiçbir şeyi anlamlandıramadım. Salıncakta ağır ağır sallanmaya başladım.

*Sığınırım ağaran sabahın Rabbine,
yarattıklarının şerrinden... (Felak 1-2)*

Soyutlama

Ayaz Yıldız

Fotoğraf

Güneşin Gölgesi Yok

Öykü

Aykut Akdere

Sıkı ve yeşil çimlere değil, seyrek ve topraklı yere oturdu. Güneş gözlüğünü çıkarıp çantasına koydu. Toprağın üstündeki yapış yapış erimiş sarı bir şekerin etrafında toplaşan bir sürü karıncayı fark etti. Hepsi de kendilerinden emin bir şekilde hareket ediyorlardı. Kafasını kaldırıp önündeki denize baktı, üstündeki parıltılara. Tekrar karıncalara baktığında yanlarında siyah, hantal, kabuklu, bir böcek gördü. Karıncalar ve sarı şekere karşı bir ilgisi yoktu. Karıncalara da onların şekerin etrafındaki heyecanına da uymuyordu.

Güneş tam tepedeydi ve alnından terler akıyordu. Her bahar olduğu gibi bu bahar günü de çıkarken havayı kestirememişti. Güneşin; birbirinin içine geçen, geçtikçe grileşen, bulutları böylesine yaracağını, rüzgârı dindireceğini, kendisini böylesine dayatabileceğini düşünmemişti. Tişörtünün üstüne giydiği uzun kollu yanlış bir tercihe dönmüştü şimdi. Sadece o da değil; siyah dar kotu, iki gündür üst üste giydiği çorapları ve siyah kalın spor ayakkabılarıyla hiç rahat değildi. Bir de giyince kendini hâlâ yirmilerinde gibi hissettiği deri ceketini giymişti, o en yanlış seçimdi. Onu daha da sıcaklatıyor, daha da terletiyor, zihninin akışında hep bir yer kaplıyordu. Sırtındaki çantanın içinde dönüp bakmadığı bir iki kitap, açıp yazmadığı bir defter ve fazladan bir tişört, dış fırçası vardı. Ne olur ne olmazdı.

Dalyan Sahili'nden Caddebostan tarafına doğru yürümeye başladığında solda maviye boyalı bisiklet yolunda gidenlerin, hemen yanında koşanların, ara ara sanki hatır için esen rüzgârı kendilerine çaldıklarını fark etti. Onlar da terliyorlardı ama deri ceketleri yüzünden değil. Çimlerin biraz arkasındaki kiremit rengi yürüme parkurunda, birkaç yaşlı çiftin, bir iki yaşlı kadın grubunun farklı hızlarda ancak benzer bir iç tempoyla yürüdüklerini hissetti.

Bir an sonra önünde "Taze mısır!" diye bağırان mısırcıyı fark etti. Arabasını güneşin altında ağır ağır ilerletiyordu. Adımları yavaş fakat hiç durmayacak gibiydi. Adamın, tepesi kelleşmiş başına odaklandı. Güneşten parlayan kafasında nokta nokta kalmış saçlara ve boncuk boncuk olmuş terlere. Bir süre arkasından yürüdü. Televizyonda başının tepesi kelleşen erkeklerin kalp rahatsızlığı riski taşıdığını duymuştu. Ne saçma deyip geçememişti. Babası da dahil ailenin tüm erkeklerinin kalp sorunları olduğunu, kelleşen başlarını hatırlamıştı çünkü. Kalp sorunu, kalp riski istemiyordu. Mısırcıyı takip etmeyi bıraktı. Ellerini saçlarında gezdirdi, tepesindeki boşluğu ve ter taneciklerini hissetti.

Evden çıkmadan evvel saçlarını eski sevgilisinin ona aldığı şampuanla yıkamıştı. "Dökülmeye Karşı Yoğun Koruma!" Güya saç diplerini besleyecek, onaracaktı. İşini düzgün yapsa başı kelleşmeyecek kalbini de koruyacaktı. Şampuan, kendisine yüklenen anlamdan bihaber, bilinçsiz bir nesneydi. Birilerinin birilerine seni önemsiyorum demesinin bir aracı oluvermişti sadece. İnce telli saçlarını onarıcı, yoğun koruma şampuanıyla yıkadıktan sonra iyice kabarmışlardı. Üstelik şimdi güneşin altında iyice terlemişlerdi. Böylece saçlarının dipleri iyice derisine yapışmış, üstteki uzun ince tellerse kabarmaktan bir hâl, gitgide biçimsizleşmişti. Eski sevgilisinin aldığı şampuan saçlarını onaramamış, yoğun bir koruma sağlayamamıştı. Şimdi peruk gibi saçlarıyla kendisinin kötü bir

taklidi gibi gözüküyordu.

Tepesindeki güneşi daha da hissetti. Sırtındaki çantası deri ceketine, ceket uzun kollusuna, o ise içindeki tişörte yapışmıştı. Etraftakilere baktı. Hayatlarına uyumlu insanlara.

Fenerbahçe Plaj'ını biraz geçmişti ki birden başı döndü. Yürü yürü su gibi olmuştu. "Şurada bayılmam inşallah." dedi. Pantolonun bacaklarına iyice yapıştığını, kemerinin belini sıktığını fark etti. Bisiklet yolunun bir adım berisindeki geniş çimlerin üstünde duran kocaman bir ağacın gölgesine attı kendini. Nefesine odaklandı. Çantasından çıkardığı suyun birazını içip kalanını yüzüne, ensesine dağıttı.

Önce deri ceketini çıkardı. Sonra ayakkabılarının bağcıklarını çözüp onlardan kurtuldu. Çoraplarını çıkarıp ayakkabısının içine tıktı, kemerini gevşetti. Sırılsıklam tişörtünü ve uzun kollusunu aynı anda çıkarıp tersiyle karnını, sırtını sildi. Çantadaki tişörtü alıp üstüne geçirdi. Bütün bunlar olurken rüzgâr, ufak ufak esmeye başladı. Güneş yerini biraz değiştirmişti fakat hâlâ oradaydı. Yalın ayaklarını uzatıp kendisini çimlere bıraktı. "Bu rüzgâr, bu güneş beni hasta edecek." diye düşündü.

Beş altı yaşlarında bir kız bir oğlan çocuğu güneşin altında, çimlerin üstünde koşuşturuyorlardı. Kız birden oğlanın kafasına vurdu. Gözlerindeki heyecan ve sevgi ortaya bambaşka bir eylemle çıkıvermişti. Oğlan başına gelen darbenin korkusuyla elini başının tepesine götürdü. Oynamayı bıraktı, karşı ağacın gölgesine çöküp oturdu. Ufak kızın sarı taytı, aynı renk tişörtünün, incecik boynunun üstünde duran minik yüzü gülümsemeye devam ediyordu. Bir an sonra ifadesi önce şaşkınlaştı sonra meraklandı. Arkadaşına doğru yürüdü. Ağacın gölgesinde oturan oğlan "Gelme!" diye seslendi. Yattığı yerden onları izliyordu. Ufak çocuğa bir sürü şey söylemek istedi, kıza da.

Artık

Şiir

Sevda Deniz Karali

yeşil güzel renk
sanırım sende görmüşüm ilk
baharı
zaten ben ne anlarım?
kaç kişiye sarılmışım
sabaha karşı?

mesela havuç da bir çiçek olabilirmiş
yeter ki gözlerin olsun
gören
gördüğüm
ben içimde açanları biliyorum

mavi bazen aslında yeşilmiş, şimdi fark ediyorum
ve en çok ada sokaklarına yakışıyormuş akşamlar
tuhaf, değil mi, hayat?
fazla, artık
açılmadık kapı bırakmadı rüzgârlar, olsun
bak şimdi senle ben kaldık.

Deniz Kabukları

Öykü

Cevher Tat

Kıyıda, tehlikesiz dalgaların arasındaydık. Güneş her şeyden büyüktü, her yerdeydi. Her şeyi ortaya çıkarıyor, dünyanın kötü bir yer olmadığını söylüyordu. Mutluluğu direten bir sıcaklık yayıyordu. Denizin tuzu bedenimize, yüzümüze yapışıyor, birazcık kuruduğumuzda yakıyordu. Serinlemek için dibine kadar dalıyorduk denizin. Eski tuzlar gidiyor, yenileri yapışıyor. Bir an ferahlıyor, sonra yine yanıyorduk. Güneş yakıcıydı. Kimsenin kaçma şansı yoktu. Dalgaların sesini duymuyorduk bile. Kendi ritminde sakince sallanıp duruyordu deniz. Açıklarda yüzen de vardı, kıyılarda yüzen de. Biz kıyıdaydık. Açılmaya gerek duymuyorduk. Çocuktuk. Hayal gücümüz bir karışıklık alanı okyanusa çeviriyordu. Merak etsek de açıkları, bize izin vermeyeceklerini, gitmeye gücümüzün yetmeyeceğini biliyorduk. Denemiyorduk açılmayı. Boğulmayı göze alacak kadar büyük değildik.

Şiddetli dalgaların sesini dinliyorum şu an. Dostluk ediyor bu ses bana. İlginç ama, güvendesin, diyor. Babamla yaptığımız o tatsız telefon konuşmasından sonra, kafam dağılsın diye çıktım evden, Kaleiçi'ndeki sahile geldim. Uzaktan, kıyamet gibi karışan denizi izliyorum. Kış olmasına rağmen hava çok soğuk değil. Ama denizden fena bir rüzgâr vuruyor. Büzüşüyorum estikçe. Kapanıyorum. Dolunay; dalgaları, beni ve önümü-arkamı-her yeri aydınlatıyor. Terk edilmiş gibi sessiz ve kimsesiz ortalık. Yanımda o çocukluk günlerimin dayanılmaz mutluluğunu veren arkadaşım -Murat- yok. Kendi başıma o günü hatırladığımı ve yeniden yaşadığımı bilse sevinir miydi, gereksiz mi bulurdu bilmiyorum. Hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim. Belki biraz hoşuna giderdi ama o kadarla kalırdı. Bunlar üzerine düşünecek kadar ince biri değildi çünkü o. Duygulanacak, düşünecek yerde hareket etmeye seçerdi. Yerinde duramazdı. Çocukken öyleydi yani. Yapma denileni yapar, kızdıklarında o da kızar, haklı ya da haksız olsun sonuna kadar savunurdu kendini. Ben ise yapma denileni o olunca yapardım. Kendi başımayken büyüklerin sözünden çıkmazdım. Ama içten içe kudururdum büyüklerin yasaklarına uyuyorum, karşı çıkamıyorum diye. Görenler "Ne kadar uslu ne kadar akıllı bir çocuk," derlerdi benim için. Hoşuma giderdi ama içimde başka birinin olduğunu da bilirdim.

Murat'ın başı hep belaya girse de hiç değişmemiş olmasını isterdim. Benim yapamadıklarımı onun yaptığını görünce mutlu olurdum. Bir gün onun gibi başına buyruk ve cesur biri olacağımı hayal ederdim. Her yaz İstanbul'dan gelmeyi bırakmasalar, onun gibi olacağımdan emindim. Bana öğretecekti onun gibi olmayı çünkü. Öğretiyordu. Yıllar önce ev telefonlarımızı vermiştik birbirimize. Yaz sonunda İstanbul'a döndükleri zaman sık sık konuşuyorduk, kış gelince unutuyorduk birbirimizi. Antalya'ya gelmeyi temelli bıraktıklarında, gittikçe seyrekleşen telefon konuşmalarımız, benim ergenlikte iyice içime kapanmamla son bulmuştu. Yaşadığı maceralar, girdiği belalar o zamanlar bana yorucu gelmeye başlamıştı. Yine de onu her özlediğimde o son günümüzü bütün gücümle hatırlayıp kafamda canlandırıyor, yaşıtıyordum. Aslında sadece onu özlediğimde değil, kendim olamadığımı hissettiğim her an onunla geçen günlerimi düşledim. O zaman çocuktuk. Belki o büyüyünce çok değişti. Ama fark etmez. O zamanlar çocuk bile olsak, doyasıya ve utanmadan kendi olan biriyle -bence o olaya hiç böyle bakmadı, bu konu-

nun umurunda olduğunu da sanmıyorum- karşılaşmış olmanın sevincini yaşadım içimde. Son günümüzü hatırlıyorum. Geçirdiğimiz o kadar günden de bir şeyler ekleyerek hatırlıyorum o günü. Muratlar her yaz olduğu gibi Antalya'ya tatile gelmişlerdi. Denize gitmiştik. Ben, annem ve babam; Murat, annesi ve babası. Büyükler piknik alanındaaydı. Biz Murat'la sahildeydik.

Murat kıyıdaki taşları topluyor, sevdiklerini kenara ayırıyordu. Kafasında bir plan vardı. Beraber yüzerken birden, kendi kendine, bu işe girişmişti. Ben de planını bozmamak için bir şey dememiştım. Suyun içinde takla atmaya çalışıyordum. Bir takla deniyor, denemem bitince ne yaptığını izliyor, sonra yeni bir takla denemesi daha yapıyordum. Konsantre olmuş, dünyayla bağlantısını koparmış, ayırdığı taşları da elemeye başlamıştı. Beğenmediği taşları gelişigüzel sağa sola atıyordu. Bir yerden sonra bu kadar uğraşmaktan sıkıldı, beni çağırdı. Yüzümdeki gülücüğe engel olamadan, merakla yanına gittim.

"Bu taşları bulmak için çok uğraştım. Bu taşlar özel taşlar. Çünkü hem çok güzeller hem de kule yapmak için tasarlanmışlar. Şimdi ikimiz büyük bir kule yapacağız. Sonra uzağa geçip taşla yıkmaya çalışacağız. İlk yıkan kazanır. Kaybeden şuradaki güzel kızların yanına gidip çıkma teklifi eder."

Finalinde böyle bir şey beklemiyordum. Gösterdiği yerde "abla" diye hitap etmemiz gereken, büyük kızlar vardı. Çok güzellerdi. Ablalara baktıktan sonra utanarak, tamam bana olur, dedim. Bana, yapmak ister misin, diye sormazdı. Ben de yapmak istemiyorum demezdim. O ne derse dahil olurum. Kolayıma gelirdi. Planları bazen beni zorlasa da kendimi aşıyormuşum gibi hissederdım. Heyecanlanırdım. Yaşadığımı hissederdım.

En alta en büyük ve en yassı taşı koydu. Üstüne başka bir yassı taşı ekledi. Bu arada kuleye katkı sağlamama izin vermiyor, eklemeye yeltendiğim taşları eline alıp kendisi koyuyordu. İskeleti bitirdikten sonra ıslak kumları taşların boşluklarına doldurdu. Taşlar gözükmeyecek şekilde bir kat daha sıva yaptı ıslak kumlardan. Penceredir kapıdır o ayrıntılarla uğraşmadı.

"Üç hakkımız var. Üç tane taş bul. İkimiz de üç hakkımızda vuramazsak kızların önünde eşek gibi anıracağız."

Buna gerek kalmayacağına güvenerek, tamam, dedim. Çünkü ben vuramasam bile o kesin vururdu. Taşlarımızı aradık, bulduk. Onun taşları benimkilerden daha büyüktü ve girintili çıkıntılıydı. Taşlarını iki eliyle birden taşıması gerekiyordu. Kulenin dibine geçti, bitişik yirmi adım saydı. Geldiği yere ayağıyla bir çizgi çekti. Çizginin arkasına geçtik. "Sadece vurmak yeterli değil, kuleyi yok etmemiz lazım." diye bir son saniye kuralı ekledi. Tamam, dedim. Ne demek istediğini tam anlamasam da hile yapmayacağını biliyordum. Kulenin yok olup olmadığına o karar verecekti ve ben ona güveniyordum. Hızlı bir taş kâğıt makas oynayarak ilk atacak kişiyi belirledik. O başlayacaktı. En büyük taşı aldı eline. İlk turdan bitirmek istiyordu oyunu. Bana muzipçe baktı. Güldüm. Kuleye döndü, odaklandı ve ciddileşti. Kolunu geriye salladı, taşı fırlattı. Yetiştiremedi. Yetiştiremeyince yüzü kızardı. Ellerini yumruk yapıp havayı dövdü. Ona bakmamaya çalıştım. Sıra bana geldi. Geçtim yerime. Benim taşların hepsi, küçük, pürüzsüz ve düzgündü. Hiçbir şeyi yıkabilecek gibi durmuyorlardı. Attım kolumu geriye, fırlattım. Bir adamın sırtında patladı. Çok komik bir ses çıktı. "Güüüm" etti sanki. Ya da "Paaat" etti ya da "Zıbaaaam" etti. Murat'la baktık birbirimize. Ani gelen bir gülmeyle hızlıca kaçmamız gerektiğini anladık. Koşmaya başladık. Adamın küfürleri eşliğinde uzaklaştık.

Güvenli bulduğumuz bir yerde durup çok uzun süre güldük. Sonra Murat sahildeki ablaların -o ablalar demedi, kızlar dedi- çok güzel olduğunu söyleyip İstanbul'da

birine âşık olduğunu anlattı. Ben bir şey demeden onu dinledim.

“Sen hiç âşık oldun mu bilmiyorum ama çok garip bir his. Böyle bokun gelecek gibi oluyor ama tuvalete gitsen sıçamazsın. Çok hissedince tuvalete kaçıyorum, geçsin diye bekliyorum.”

Bunları söyledikten sonra güldü, ben de tutmaya çalıştığım gülmemi bıraktım.

“Ben onu etkilemek için ne yapıyorum biliyor musun? Kötü davranıyorum. Çünkü kızların hoşuna bu gidiyor.”

“O da sana âşık mı?”

“Bence âşık ama benden nefret ediyormuş gibi davranıyor. O da beni etkilemek için böyle yapıyor.”

“Kötü davrandığın içindir belki. İyi davransan?”

“Olmaz. O da bana âşık. Görürsün bak. Telefonda anlatırım ne olacağını.”

Babamı gördüm sahil tarafında. Bizi arıyordu. Hemen yanına gidecektik ki sırtına taş attığım adam aklımıza geldi, gidemedik. Babamı gözlerimizle takip ettik, o taraftan uzaklaşınca yanına gittik. Artık eve dönmemiz gerektiğini söyledi. Murat’la itiraz ettik. Daha erken biraz daha kalalım, dedik. Babam çok kararlı duruyordu ama Murat’ın sayesinde son 15 dakika iznini kopardık. Saatimden takip edip 15 dakikamız dolunca babamların yanına gidecektik. Murat, “Hadi gel son bir kez kızlara bakalım.” dedi. Sırtına taş attığım adamı hatırlattım. Çabucak unutmuştu. “O adam kesin hastaneye gitmiştir.” dedi. Ciddi bir şeydi ama çok güldük. O güzel kızların olduğu tarafa yürüdük.

Sanki birden yaşıımız büyümüştü. Bir havalar, bir ciddilikler... Gözümüzü kısmış, uzakları süzüyorduk. Birbirimizle konuşmuyorduk. Çaktırmadan kızlara bakıyorduk. Ama umurlarında değildik. Zaten ben o kızları abla olarak görüyor başka gözle bakamıyordum. Sıska, küçücük, ergen mi değil belli olmayan o hâlimizle, ablaları bir tutamadığım için hiç umudum yoktu. Sıkılmışım bu durumdan ama bozmadım. Elimle kumları eşeledim. Tırtıklı, beyaz-turuncu bir deniz kabuğu buldum. Murat’a gösterdim. Kule için topladığı yassı taşlara çok güzel diyen Murat, gösterdiğim deniz kabuğuna kilitlendi gözleriyle. Daha önce deniz kabuğu görmemiş olması imkânsızdı. Her yaz geliyorduk denize. Belki de ilk defa deniz kabuklarına farklı bakabilmişti ve güzelliğini yeni görebilmişti. O da eliyle kumları eşeledi ve deniz kabuğu toplamaya başladı. Kızları salmıştı. İkimiz de o havaları, ciddilikleri bırakıp çocuk olmuştuk yeniden. Hırsla kumları araştırıyor; en farklı, en güzel deniz kabuklarını bulmaya çalışıyorduk. Mayomuzun ceplerini sığabildiği kadar deniz kabuklarıyla doldurduk.

“Bu deniz kabuklarını âşık olduğum kıza hediye edeceğim.” dedi.

Bu fikri çok sevmiştim.

“Bence çok sevinir.” dedim. Keşke benim de öyle âşık olduğum biri olsaydı diye geçirdim içimden. Ben yaşamasam da onun böyle şeyler yaşaması iyi geldi. O benim yapamadıklarımı yapabilen biriydi. Ne yapsa ikimiz adına yapıyordu sanki.

Babamın yeniden bizi çağırmaya gelmesiyle toparlandık. Büyük ihtimal on beş dakikayı geçirmiştik. Sert bakıyordu. Hatamızı telafi etmek için onu geçtik, arabamızın oraya gittik. Babam da arkamızdan geldi. Bütün eşyalar annemle, Murat’ın annesi tarafından toplanmış, bagaja yerleştiriliyordu. Yardım etmediğimiz için tepkiliydiler sanki. Biz Murat’la aldırmadık, topladığımız deniz kabuklarını birbirimize gösterip yarıştıırıyorduk. Babam şoför koltuğuna, Murat’ın babası ön koltuğa oturdu. Murat’ın annesi son çantayı attı bagaja, annem bagajın kapağını sertçe kapattı. İkisi de ayağına yapışan kumları silktiler. Arka koltuğa oturdular. Biz arabaya binmiyor, sonu olmayan deniz kabuğu yarışmamızı kızıştırıyorduk. Her deniz kabuğu gösterdiğimizde özel bir hareket de uyduruyorduk. Annem kızarmış gözleriyle bize baktı ve ceplerimizi boşaltmamızı emretti.

“Kumla doldurmuşsunuz cebinizi, işiniz gücünüz çer çöp toplamak.” dedi. Ben hemen attım elimi cebime, göstermelik attım üç-beş deniz kabuğu. Murat “Cebimizde kum yok. Deniz kabuğu topladık. İstanbul’a götüreceğim bunları.” dedi. Ardından içi kum dolu büyük bir deniz kabuğunu çıkarıp gösterdi. Yere bir sürü kum tanesi döküldü. Annesi gözlerini kapatıp sabır diledi allahtan. Anneme karşı kendini affettirmek istercesine, “Arabayı pisleteceksin. Bak arkadaşın boşaltıyor cebini. Biraz akıllı ol onun gibi.” dedi. Beni böyle bir duruma soktuğu için utandım. Murat ihanete uğramış gibi baktı bana. Bense cebimi tamamıyla boşaltmayacaktım. Cebimin şişkinliği gidecek kadar boşaltacaktım. Murat’a bakışlarımla anlatmaya çalıştım bunu ama anlamadı. “Cebimi boşaltmayacağım. Çok önemli bunlar. İstanbul’da yok hem.” dedi. Annesi vitesi yükseltti, konuşma yolunu bırakıp Murat’ı omuzlarından sarstı, kafasına iki kere tokat attı. Gözlerini açtı kocaman. “Atacaksın onları. Rezil etme beni. Salak çocuk.” dedi. Murat yüksek sesle bağırdı ve ağlamaya başladı. Cebindeki bütün deniz kabuklarını sağa sola fırlattı. “Geri zekâlısınız siz, geri zekâlısınız. Çok önemliydi bunlar.” dedi. Murat’ın babası hiçbir şeye karışmıyordu. Babam da aynı şekilde şoför koltuğunda bu meselenin çözülmesini bekliyordu. Benim cebimde hâlâ azımsanmayacak miktarda deniz kabuğu vardı. Kabarık gözükmediği için belli olmuyordu. Sessizce küfür ede ede bindi arabaya. Sonra da ben. Camdan dışarı bakıp, Murat sakinleştiğinde kendi deniz kabuklarımı vermeyi, ona yaptığım sinsiliği anlatmayı planlıyordum. Böyle çıkışları olduğunu biliyordum ama buna bu kadar tepki vermesi beni de çok şaşırtmıştı.

Eve geldik. Ne yaparsam yapayım Murat benimle konuşmuyordu. Bana karşı cephe almasına üzülmüş ben de uğraşmayı bırakmıştım. Hatta o gün için deniz kabuklarını vermekten vazgeçmiştim. Sonra, erkenden uyumuştum zaten. O günü öyle geçirdik. Ertesi gün İstanbul’a döneceklerdi. Barışsak da güzelce oynasak son sohbetimizi etsek ne güzel olurdu. Ama Murat için bunun hiçbir önemi yoktu. Öfkesi, haklılığı daha önemliydi. Ertesi gün oldu. Patates kızartmalarının, omletlerin olduğu güzel bir kahvaltının ardından havalimanına geldik. Murat benimle barışmak ister gibi bakıyor sonra kaçırıyordu bakışlarını. O bakınca gülümsüyor, her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyordum. Ama o beni anlamıyordu. Gururu baskın geliyor, uzun süre bakmıyordu yine.

Herkes sarıldı, öpüştü. Sıra benle Murat’a geldi. Karşılıklı durduk. O benden bir şey bekliyordu. Belki kendisi de bilmiyordu ne beklediğini. Anlamsızca baktı bana. Temizleyip poşete koyduğum deniz kabuklarını çıkarttım cebimden, verdim ona. Çok şaşırdı görünce. Gözlerinden pişman olduğunu anladım. Ama çok geçti. Oyun oynayabileceğimiz, sohbet edebileceğimiz vakit kalmamıştı artık. Benim bir dargınlığım yoktu, anlıyordum onu. O beni anlamamıştı ama olsun. Sıkıca sarıldık. Ayrıldık. Havalimanına girerken üzgün bir şekilde gülümsüyordu bana.

Eve dönmeyi ne kadar ertelersem o kadar iyi. Evin dar duvarlarındansa bu denizin açıklığı lazım bana. Dolunayın aydınlığı lazım. Galiba öfkeliyim Murat’a. Sadece o gün için değil. Öldüğü gün için de. Babam telefonda o berbat haberi verdi. Murat askerlik şubesine gidip belgelerini verecekmiş. Yıllardır kaçtığı askerliği artık yapması gerekiyormuş. Önce çarşıda bir vesikalık çektirecekmiş. Yolunun üstü olan meydanda bir protesto yapılıyormuş. Polisler sert müdahale ediyormuş. Murat’ı göstericilerden biri zannedip saldırmaya başlamışlar. Murat neye uğradığını şaşırmış. O da geri saldırmış. Böyle olunca polisler daha sert girişmişler ve Murat’ı öldürmüşler. Başta öldürdüklerini anlamamışlar. Bayıldığını sanmışlar. İlgilenmemişler o yüzden. Diğer göstericiler acili aramış, ambulans gelmiş. Bir tanesi Murat’a eşlik etmiş hastaneye kadar. O gösterici Murat’ın bir yakını gelene kadar beklemiş. Annesi gelince anlatmış her şeyi. Murat’ın babası ağlayarak benim babamı aramış, hem olayı anlatmış hem içini dökmüş. Babam,

Murat'la yıllardır görüşmesek de çok sevdiğimi bildiği için bana anlattı. Televizyonlara yansımadı bu olay ama Twitter'da gündem oldu.

Denizden çok fena bir rüzgâr vuruyor. Dalgalar hınçla çarpıyor sahile. Uzakta durmasam yutacak beni de. Dolunayın ışığı bozuk çizgilerle denize yansıyor, dolunay her şeyi, her yeri cırılçıplak aydınlatıyor. Ah be Murat neden yatmadın yere ya da neden kaçmadın oradan? Ödleklik değil ki bu, neyi kanıtlayacaksın böyle dikine giderek? En kötü bir dayak verdin polisten, biterdi. O gün yalandan atsan birkaç deniz kabuğu, ne olurdu? Baksaydın bana, planıma dahil olsaydın, gözlerinle konuşmayı deneseydin, kaybetmeyecektin deniz kabuklarını. Demek ki büyüyünce de değişmemişsin. Aslında mutluyum değişmediğin için ama keşke ölmeseydin.

Boş Sandalyenin Dolu Hikâyesi

Tara Demircioğlu

Fotoğraf

Ama Hikmet Bey en çok kahvede oturmayı severmiş.

Derler ki ölümünden sonra bile her gün taşların sesini dinlemeye gelmiş.

Sevgili Zeynep,

Mektuplaşma ve Freud konularını ilk defa bu kadar yakın senden duyuyorum. Pek cümle kuramadığım bir mektup olacak bu. Sana cevap vermek de istemiyordum aslında çünkü mektubun kendi kendine çok güzel duruyordu. Rahatsız etmek istemedim. Sanırım bahsettiğin, Freud'un mektuplaşırken iletişimi hem korumak hem de koparmak istemesi gibi bir his bu. Cevaplanmamış bir mektup cevaplanmadıkça açık bir yara gibi sürekli iletmeye devam eder. Cevap vermek yarayı kapamaktır ya.

Ben bayağı rahatsızım. Ama gülebiliriz buna, bir zahmet gülelim. Zira salaklığımda yeni boyutlar atlıyorum ama her bir yaptığım salaklığımın kapatıp açtığı kapılar beni rahatsız ediyor. Şöyle: 2 Kasım'da zannettiğim oturma izni randevum aslında 2 Ekim'deymiş. Bunu öğrenme şeklim de çok komik. Adama "Randevumuz yaklaşırken size bir sorum olacak." gibisinden bir mail attım. Adam bir gün sonra "Sayın Bay Reis randevumuz yaklaşmıyor." yazdı. Aksine her gün uzaklaşıyor. Salaklığım nasıl bir kapı açıp kapadı diye sorarsan, bilmiyorum. Belki de iznim çıksa şimdi Türkiye'ye gelirdim. En azından bir süreliğine. Ama bir de ev meselesi var. Bir de tez.

Tezde hala bir akışa oturamamam da ayrı bir salaklık. Yani geçen hafta bir akışa biraz oturmuştum, önceden kendime tembihlememe rağmen, yine dört gün yazmaya ara verdim ve metne döndüğümde bıraktığım yeri anlamadım. Nerede kalmışım, nereye gidiyormuşum. Yine bir yerinden tutup akışa girmem lazım. Hayatı tez zamanda yaşıyorum bu aralar. Ama bir yandan da hiçbir şey yapmıyorum. Tezimi yazacağıma arkadaşlarımdan profillerinde gezip hepsine teker teker arka planlar nereleri diye soruyorum: "Hey Ahmet burası Zencefil mi, Zencefil'in arka bahçesi, değil herhalde ama ne kadar benziyor. Özge, Özge, of ne kadar eski bir fotoğraf bu, burası çok vakit geçirmiş olduğumuz bir yer, eminim, arkadaki sandalyeler acayip tanıdık, duvarın rengi, üstündeki çizikler, çiziklerin şekilleri... Of hatırlıyor musun burası neresiydi?

Arkadaşlarının eski profil fotolarında dolaşıp sahneleri hatırlamaya çalışıyorum. Bir de en iyi ben hatırlıyorum. Hayatı bir tanzim şeklinde yaşadığım için mi? Her adım bir başlangıç, yeni değil belki ama taze bir ihtimallik. Önce geç bir kahvaltı için aşağıdaki kafeye indik. Kahve su gibi akıyordu, dünyanın en şirin ablası burada çalışıyordu, biz afacan alkolikler buraya hep gelirdik. Yüzünde gülücüklü tomurcuklar tombul esmer teyzemiz, fuşya eteğinin üstünde sarı önlüğü, güneş, uçurtmam bulut ve her şey varsaymış.

Biraz depresifim. Ama yeter çok karanlık olsun istemiyorum. Kıvılcım ya. Kıvılcım çok iyi. Umarım hepimize bakar. Evleneceğini düşünmüyorum Kıvılcım'ın. Arkadaş insanı o da bizim gibi. Bence biz üç evde kalmış kız kurusu Kıvılcım'ın Göztepe'deki evinde mutlu mesut yaşarız. Kocamış pırsımışken bile efsane partiler veririz. İnsanı hem korkutan hem de büyüleyen cinsten. Ben her partimde küçük bir patlarım ona göre. Mrs. Dalloway kafasını çok seviyorum çünkü. Günlük hayatı bir hazırlık içinde yaşamak, tatlı heyecanlı bir koşuşturma. Şehrin sabahının gecesini önüne serildiği ve akşam olunca

evin kapılarının sonuna kadar savrulup açıldığı ve hiçbir dostumuz dışarda kalmayana kadar öyle kaldığı ve öyle kalmaya devam ettiği. Mrs. Dalloway'in ilk cümlesi kapıların menteşelerinden sökülmesi. Ne kadar hoş, hoş geldin bir cümle.

Çok arzulayıp çok hayal ettiğimde önümdeki ihtimallerden kaçınıyorum yazmışsın. Benim de bir sorunum. Bir tür sanal alemde yaşıyoruz. Bence bu o kadar kötü değil. Ama sanallığımızda tüneller açıp birbirimizi bulmamız lazım. Bunu yapıyoruz ya da yaptık birçok kere. Bu ne demek bilmiyorum. Ama gerçek hayat da sıkıcı. Partiye hazırlık için çarşı pazar dolaşmak gerçek hayat değil. Partinin beklentisi, henüz verilmemiş partinin sanallığı içinde bir hareket.

Öyle yapalım, öyle yapalım. Beraber gidip çiçekler alalım. Ve bütün arkadaşlarımız gelsin, tanıdık-tanımadık ve her gelen, kapıdan her girdiğinde 32 diş gülümseyelim.

İlk Üç Dakika

Öykü

Yaprak Ünver

Kadın kafede, masadaydı. Adam bir dakika sonra orada olacağını yazdı. Kadın iki çay söyledi. Garson oğlan acem tabaklarda getirdiği çayları masaya koyarken kafenin kapısında asılı çanın sesi duyuldu, adam kapıdan içeri girdi.

Merhaba, dedi adam. Merhaba, dedi kadın. İkisi de birbirini çekici bulmuştu, heyecanlandılar. Adam kadına bir buket çiçek uzattı gülümseyerek. Kadın adamın inceliğine şaşırdı, o da gülümsedi. Bu jesti ilk buluşma için beklenmedik bulsa da adamın cesaretinden etkilendi. Ona yaşatacağı hayal kırıklığını yumuşattığını umduğu tatlı bir ses tonuyla “Benim çiçeklere alerjim var, alamam bunu, üzgünüm.” dedi. Adam duyduklarına şaşırdı. Bir an duraladı. “Ne demek istiyor, çiçek getirmemi demode mi buldu acaba?” diye düşündü. “Karşılık beklediğimi düşündü kesin!” diye düşündü. Bukete verdiği parayı düşündü. “Şimdi ne yapmalı?” diye düşünürken çiçekleri nazıkçe masaya bırakıp kadının karşısına oturdu.

Kadın durumun garipliğine çare olarak: “Yakın bir yerden aldıysanız geri vermeyi deneyebilirsiniz?” diye önerdi, “Beraber gidelim mi?” “Almazlar ki.” diye düşündü adam. Şu alerji meselesi pek inandırıcı değildi. Tanımadığı bir kadına çiçek getirdiği için çok salak hissediyordu kendini. Aynı bukete çiçekçiye geri götürüp çiçekçi tarafından da reddedildiğini hayal etti, daha neler! “Para önemli değil.” dedi gururunu kurtarmak için. “Başka birine veririm. Başkası sevin sin.”

Kadın adamın sitemini duydu, hemen “Ben sevindim!” dedi. “Kabul edemediğim için üzgünüm. Vereceğiniz başka şeyler olursa onları kesin kabul ederim!” diye ekledi. Durdu, “Ne diyorum ben?” İstemeden erotik bir kapı mı açmıştı? Erotik değilse bile, ne demekti her şeyi kabul etmek? Ya adam uygunsuz bir hediye getirirse? Ya da çalıntı bir eşya! Tanı mıyordu ki bu adamı, öyle her şeyi kabul falan edemezdi. Ayrıca adamın ona bir şeyler vermeye devam edeceğini neye dayanarak varsayıyordu? Şu kırgın hâliyle kendisiyle bir daha görüşmek isteyeceği bile belli değildi ki adamın, daha bir şeyler versin! Nasıl da prenses gibi konuşuyordu bazen! Kendine iyice gıcık olunca kocaman, derin bir nefes aldı.

Bu sırada adam jestinin aşırılığına hayıflanmakla meşguldü, “Kimseye talep etmediği şeyler vermemeli!” diye romantik tarafını azarlıyordu zihninde. Gerçi kadının dediği, ona bir şeyler vermeye devam etmek ihtimali kulağına sevimli gelmişti. İyi anlaşılırlarsa içinden gelen bu olurdu. Önündeki çayın tabağına dokundu. Kadın saniyenin dörtte biri kadar bir süre adamın eline ve gömleğinin manşetinden görebildiği kadar kolundan bileğine inen kıllarına bakıp gözlerini önüne indirdi. Beğenmişti.

Kadın hapşırdı. Aldığı derin nefes ona polenler getirmişti. Adam “Alerjisi gerçek demek.” diye düşündü. “Çok yaşayın.” dedi. Kadın mahcubiyetle “Hep beraber.” dedi. Birbirlerine baktılar. Gülümsediler. Karşısındakinin gülümsemesi ikisinin de hoşuna gitti. Kadın, “Hep beraber, çok yaşar mıyız ki acaba?” diye düşündü. Bir hapşıрма vesilesiyle bu kararı verecek olmasa da “Hep beraber.” temennisindeki sıcaklığı sevdi. Çayından bir yudum aldı. Adam saniyenin dörtte biri kadar bir süre kadının çayı tutan parmaklarına ve çay bardağına değen dudaklarına baktı, sonra gözlerini masaya indirdi. Beğenmişti.

Kadın üç defa üst üste hapsirdi. Utanarak, telaşla çantasının içinde kâğıt mendil aramaya koyuldu. Adam gözleriyle masalarda kâğıt peçete aradı, bulamadı, garson oğlan da ortada yoktu. Kadın beşinci ve haşmetli bir hapsirik daha patlatıp iki büküm oldu. Bu son hapsirik o kadar şiddetliydi ki boğazı acıdı. Burnunu ve ağzını mendille kapatarak, "Aaay..." diye inledi, "Kusura bakmayın, açık havaya çıkmam lazım!" Şu hâliyle zaten yüzüne bakmadığı bu hoş adamı geride bırakarak kalktı kadın.

Adam kadının peşinden gitmek için öne doğru bir hamle etti ve donakaldı. Öne doğru gidince gövdesiyle gömleği arasında sıkışan hava yakasından yükselmiş, burnuna çamaşır suyu kokusu getirmişti. Beraberinde ter kokusu da mı almıştı yoksa? İğrenme, utanç ve öfke duyguları içinde oturduğu yerde geri yaslandı. Makinede iki defa durulamamış mıydı gömlekleri? Sabah deodorant mı sürmemişti? Tam o an adamın zihninde bir fantezi belirdi. Bu fantezide kadın ve adam, adamın yatağında ve çıplaktılar. Yan yana yatıyorlardı ama sevişemiyorlardı çünkü kadın sürekli hapsiriyordu. Adam, "Acaba benim kokuma da alerjik olabilir mi?" diye düşündü. Hem, çiçeklerin bile hapsirttiği kadına çamaşır suyu neler yapmazdı. "İlk buluşmaya çiçek getirecek kadar zavallı, böyle de rezalet kokulu bir adam olduğuma göre, bu güzel kadının benden hapsirarak kaçması çok doğal." diye düşündü. Kaçtıkları için kendini suçladığı birkaç sevgilinin hatırası kalbinde soğuk soğuk esti. Çok beceriksiz hissetti adam. Mutluluk için bir şansı bile hak etmediğini, nasıl olsa önüne ne çıkarsa mahvedeceğini söyledi kendine, yüzü asıldı.

Aslında adam herkes kadar becerikli biriydi, bir şansı herkes kadar hak ediyordu. Yine de yüzü asılıverdi ve artık dışarıda olan kadın bunu gördü. "İşte," diye düşündü, "masada oturdu kaldı, rahatsız oldu benden. Bu devirde çiçek veren adam çıkmış karşıma, belli ki ince bir ruh. Vücuduma hâkim olamıyorum, lafıma hâkim olamıyorum... Memnun etmesi böyle zor, lafını bu kadar düşünmeden konuşan bir kadın olarak, bu adamın benden soğuyup küsmesi çok doğal." diye düşündü. Küstükleri için kendini suçladığı birkaç sevgilinin hatırası kalbinde soğuk soğuk esti. Çok beceriksiz hissetti kadın, mutluluk için bir şansı bile hak etmediğini, nasıl olsa önüne ne çıkarsa mahvedeceğini söyledi kendine, gözleri doldu. Ki aslında kadın herkes kadar becerikli biriydi, bir şansı herkes kadar hak ediyordu.

Adam çaylar için masaya para bırakıp kafeden çan sesleri eşliğinde çıktı. Buluşmalarının az sonra sonlanacağına emindi, kadına üç adım uzakta durdu. Kötü de koksa iyi hatırlanmasına yardımcı olacağını umduğu bir ses tonuyla, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Kadın bir an için alerjisinin azmış olduğuna sevindi, en azından gözlerinin neden dolduğunu anlamayacaktı adam. O da benzer şekilde ümidi kesmişti bu buluşmadan. Adamı rahat bırakmak niyetiyle "Siz hiç zahmet etmeyin, ben eczaneye..." derken kafenin kapısının çanları bir kez daha duyuldu. Garson oğlan elinde buketle koşar adım geldi: "Abla, çiçeklerin!"

Garson oğlan aydınlık yüzüyle aferin bekliyordu onlardan, ne adamın ne de kadının son üç dakika içinde şu hayatta yalnız ve mutsuz olmakla lanetli olduklarına inandıklarından haberi vardı. Kadınlı adam birbirlerine baktılar. Oğlanın saflığına baktılar. Peşlerinden gelen çiçeklerin absürtlüğüne baktılar. Biraz rahatlayıp gülümsediler. Belki eczaneye kadar beraber gidebilirlerdi.

Küçükken arada bir ailecek piknik yapmaya gittikleri seyrek ağaçlı ormanlara benzeyen bir yerde, ağaçları kendine rakip bile görmeyip ortalığı kavuran güneşin altında, cırlıçıplak vaziyette ve elinde bir piyango biletiyle binlerce, belki on binlerce kişiden oluşan uzun bir sıranın ortasında buldu kendini. En son hatırladığı şey, on üzerinden altı şiddetinde bir sarhoşlukla, elinde Güllüoğlu'ndan aldığı iki dilim fıstıklı baklavayla Kadıköy'e giden son vapura doğru koşturduğuydu. Zabıtalara eşlik eden ve asıl meseleleri dürümcülerden tezgâh açmaları için aldıkları haracın ödenmemiş olması olan polislerle kavga eden balık dürümcülerin öfkeli seslerini, vapurun kalktığını söyleyen ve ona "hassiktir ya" hissettiren kornasını, arkasında kalan ve kavganın yaşandığı yerden bir anda gelen çok şiddetli silah patlamasını ve son olarak sırtından aşağıya inen sıcaklığı hatırlıyordu. Sonrası da kısa süreli bir karanlık ve ardından bu orman.

Önündeki ve arkasındaki sonsuz kuyruğa baktı. Her renkten insan vardı burada ve herkes çıplaktı. Arkasındaki seksen küsur gösteren siyahi teyzeye "Excuse me, what is this place?" diye sordu. Teyze sadece suratına baktı ve elindeki piyango biletini sallayarak hayır der gibi işaretler yaptı. Teyzede ısrarcı olamayacak kadar soruyla doluydu kafası. Bu yüzden teyze hareketler yapmaya ve belki de bir şeyler anlatmaya çalışırken arkasına dönüp, önünde duran otuzlu yaşlardaki saçları İskandinav sarısı olan kadının omzuna dokunmak için elini uzattı. Ama ters giden bir şeyler oldu ve dokunamadı. Kadının omzuna temas eden elini görüyor ama kadının tenini hissedemiyordu. Kadının da onun elini hissedemediğini düşünüp yanına geçti ve aynı soruyu tekrarladı. Kadın, elini kulaklarına götürdü ve onu duyamadığına dair bir şeyler anlatmaya çalıştı. Durum yeterince karışık değilmiş gibi, soru sorabileceği en yakınındaki iki insandan birinin dil bilmemesi, diğerinin de işitme engelli olmasına içinden küfür etti ve başka birine sorma umuduyla sıradan çıkıp, gözüne konuşabileceği birini kestirmeye çalıştı. O an fark etti ki sırada hiç insan sesi yoktu. Etraf, ağızlarını oynattıkları için konuşuyormuş gibi görünen ama sesleri duyulmadığı için el hareketleriyle anlaşmaya çalışan insanlarla doluydu. Herkesin elinde de renk renk, çeşit çeşit piyango biletleri vardı.

Sabırsızlık ve soru işaretleriyle yerine dönüp elindeki bileti incelemeye başladı. 263403 yazıyordu üstünde. Bileti dün Eminönü'nde seyyar bir amcadan son anda karar vererek almıştı. Kendini çok şanslı hissettiği bir anda olduğunu fark etmiş ve o sırada karşısında çıkan ve fena hâlde onu tanıyor gibi hissettiği bu oldukça yaşlı amcadan, dünyadaki bütün güzel şeyler o gün olacakmış gibi büyük bir heyecanla bileti satın almıştı. Herhangi birinin başına gelmesinin ender bir ihtimal olduğunu düşündüğü, olay yaşanırken ve sonrasında kendini çok kudretli hissettiği bir deneyimin hemen sonrasıydı. Bir sevgilisi olduğunu bildiği -hatta tanışıp elini sıktığı-, aynı ajansta çalıştığı bir kızın sevgilisini aldatmasının aracısı olmuştu mesaiden sonra gittikleri bir barın tuvaletinde. Olayların nasıl oraya vardığını, ne olduğunu kendisi de anlamamıştı. Kıza bir şeyler içmeyi teklif etmiş, kız da kabul etmiş, gittikleri barda daha ilk birada kız kendisini öpmeye başlayıp tuvalete gitmeyi teklif etmiş, içeri girdiklerinde kendisi hiçbir şey yapmadan sırasıyla önce önünde eğilip ağzına almış, sonra kendisini klozete oturtup üstüne otur-

muş, en son da ona arkasını dönmüş ve bütün iş bittikten sonra da suratına boşalmasına izin vermişti. Üstlerini başlarını toparladıktan ve o sırada kapıyı yumruklamakta olan görevlilere kapıyı açtıktan sonra birkaç bahane sıralayıp masalarına dönmüş ve beş on dakika daha oturup dağılmışlardı.

Dedesinin bir cümlesi vardı: “Kendini erkek gibi hissettiğin anların toplamı kaddır hayat.” Ve hayatında kendisini hiç bu kadar ‘erkek’ hissetmemişti. Başkasının yerine arzulanmak, tercih edilmek; böylesine zaman ve yer gözetmeksizin deli gibi istemek, ona daha önce hiç deneyimlemediği -belki de bir daha deneyimleyemeyeceği- büyüklükte bir duygu yaşatmıştı. Ölümsüzlüğe en yakın hissettiği andı bu. Öyle bir histi ki yaşadığı, başka birinin yıkımının bir parçası olduğu aklına bile gelmemişti olayın ertesi gününe, yani bugüne kadar. Tek yapabildiği şey tekrar tekrar olayı düşünmek, kızla ilgili hayaller kurmak ve sırtıtmaktı. Şu an nerede olduğunu ya da etrafında ne yaşanıyor olduğunu bile bilmiyordu ama dün akşamın aklına gelmesi, elinde bir piyango biletiyle on binlerce çıplak insanın arasında olduğunu dahi unutturmuştu.

Sağ omzuna dokunan bir el onu dünün hatırasından sıyırdı. Başını çevirip baktığında, kendisine elindeki piyango biletini satan yaşlı amcayı gördü. Nedense hiç şaşkınlık hissetmedi: Hep biliyormuş gibiydi onu tekrar göreceğini.

İlk sorusunu sordu:

— Bu bi rüya, di mi?

— Nasıl baktığına bağlı çocuğum.

— Öldüm mü ben?

— O dahil her şey, nasıl baktığına bağlı. Hiçbir şeyin, senin ona verdiğinin dışında bir anlamı yoktur.

— Dayıcım ben çok daraldım. N’oluyo bişey de artık gözünü seveyim...

— Bildiğin anlamdaki yaşamın sona erdi. Bu bileti sana vererek, onu ben sona erdirdim. Sana verdiğim andan itibaren ne kadar zamanın kaldığını gösteriyor üzerindeki sayılar. Sana biçtiğim büyük ikramiye buydu, o kadar süren vardı geriye kalan. O süre de geçti, bitti. Ve artık buradasın: Herkesin bir gün geleceği yerde.

— Sen Azrail misin yani? HASSİKTİR ALLAH VAR MIYMIŞ YANI?

— Senin için öyleyse öyleyim, senin için öyleyse vardır.

Sessizlik daha doğru hissettirdi bir an ve sorularına ara verdi. İçinde doğan sinir, yarım kalmışlık, çaresizlik onu öne doğru eğilmeye ve ellerini dizlerine yaslayarak destek almaya zorladı. Öldüğünü kabul etmiş gibi hissediyordu. Garip bir şekilde bir rahatlama da vardı yaşadığı o görkemli karmaşanın arasında. Nasıl olmasındı ki? İnsanlığın en büyük sorularından birine yanıt bulan şanslı azınlıktandı ne de olsa; o yanıt bulan ve aslında yanıtın o kadar da korkunç olmadığını fark eden o şanslı azınlıktan. Ölümünün kabulüne bu kadar çabuk ulaşacağı yaşarken söylenseydi, inanmazdı.

Sonra bir an, elinde durmadan savurduğu kılıçla diğer bütün rakiplerini doğraya doğraya derinlerden koşarak gelen bir merak, dindirilmeye duyduğu arzusun kölesi olduğunu ele veren bir tonla dudaklarında soruya dönüştü:

— Peki, neden ben?

— Çünkü düzen ancak adalet varsa var olabilir. Ve düzenin var olması gerek.

— Ben n’aptım ki?

— Sen, savaşımdan bencilliğinin galip gelmesine izin verdin. Sonunda başkasının yok olacak olmasını umursamadan, kendini var etmeyi tercih ettin.

— Dayı ne diyosun dayı ya... Anlamıyorum kime n’apmışım ben? Ne adaleti ne düzeni? Sen kimsin? N’oluyo? Hay sikiyim böyle işi ya!

Biletçinin omzuna tekrar dokunmasıyla birlikte, bahsettiği adaletin dün akşam yaşadığı hayatının en kutsal anıyla ilgili olduğunu anladı. Fark etmişliğin heyecanıyla dönüp biletçiye baktı. Yaşadığı aydınlanmayı tatlı tatlı seyreden bu yaşlı adam, sözleriyle son derece çelişen anlayışlı ve sevecen bakışlara sahipti.

Sordu:

- Ben sadece eşlik ettim, neden bu kadarını düşünmek zorunda olayım ki?
- İçindeki Tanrı'yı yitirmemiş ve buraya gelmemiş olmak için.
- Peki o? O da burada mı o zaman?

— Çocuğum, o bizden biri. Onunla ilgili bir adalet arayışına girmemiz söz konusu değil, çünkü o hâlihazırda yaşayabileceği en büyük zorlukla yaşamak zorunda: Ait olamamak. O, oraya ait değil ve bunun acısını yaşadığı her an çekmeye mahkûm. İyiyle kötünün, doğruyla yanlışın olmadığı bir yere ait: Buraya. Seni ve senin gibi oraya ait olanları sınamak ve düzenin devamı için ne kadar daha zamanı hak ettiğiniz konusunda bize yardım etmek için orada olmasına izin verdiklerimizden o. Orada olduğu süre boyunca ne yaparsa yapsın hiçbir şeye tam olarak tutunamayacak, nereye ait olduğunu bilemeyecek ve çırpınacak. O ve onlar gibiler çırpındıkça da sen ve senin gibilerin zamanları belirlenmiş, Dünya'daki iyiyle kötünün enerjisi dengelenmiş olacak. Bu, sağlanması duyulduğundan daha zor bir denge. Çünkü çok fazla bebek doğurmanıza rağmen, çok azınız bir zamanlar siz dahil herkesin bebek olduğunu hatırlayarak yaşıyor. Bu da her şeyi değiştiriyor ve onun gibilere olan gereksinimimiz, yaşayacak daha çok süreye sahip olmalarını sağlıyor. Bu işleyiş, onun gibi biri sonunda kendisini ait hissedeceği bir varlık ortaya koyup onu çırpınışlarından alana dek sürecek. Onun piyangosu da bu olacak. Kalan yaşam süresinde de tamamen vücudu karar verecek.

Biletçinin anlattıklarından sonra başını önüne eğdi, bir süre düşündü ve tekrar adama bakıp kendisine daha da çaresiz hissettiren aynı içten bakışlarla karşılaştı.

Bir soru daha sordu:

- Şimdi ne olacak?
- Hiçbir şey. Artık buradasın. Burası son.
- Evet de yok mu cennet-cehennem falan? Burada böyle duracak mıyız hep beraber?

— Tam olarak öyle olacak: Burada böyle duracaksın. Konuşsan da duyulamayacak, dokunsan da hissedilemeyeceksin. Ebediyete kadar düşüncelerin ve sen yalnız olacaksınız. Çocuğum, cehennem burası.

Kalbi korkuyla gümbür gümbür atmaya başladı ve bayılmak üzere olduğunu hissetti. Yere düşmemek için biletçinin omzuna doğru meylettiğinde gözleri karardı yere düşerken ve yatağında gözlerini açarak uyandı. Henüz doğrulmadan, gözleri tavana bakar vaziyetteyken "Biliyodum amına koyim!" diye bağırdı. Taşdığı coşkunun dinmesine bir süre izin verdikten sonra içinde beliren ilk şey -biraz garip ama- biletçiye hak verdiğini fark etmek oldu. Yanlış bir şey yapmış ve cezalandırılmayı hak etmiş gibi hissediyordu. Neyse ki böyle bir adalet anlayışı ancak rüyalarda olabilirdi ve düzen, devamlılığını sağlamak için adaleti öncelemiyordu. Saat gecenin bilmem kaçıydı ve içindeki suçluluk yerini yavaş yavaş yaşama şansına, hâlâ sahip olduğu için kendini çok mutlu hissetmeye bırakıyordu. Salona gidip bir sigara yaktı, olanı biteni düşünmeye başladı. Sırtmasının, suratını tekrar mesken edinmesi yaklaşık otuz saniye sürdü.

Dönence

Emre Bayraktar

İllüstrasyon

Ağustos'a girdik, hâlâ iş bulamadım. Ama umudumu yitirmedim. Son bir kurşunum kaldı, son hamlemi yapacak gücüm var hâlâ. Hadi oğlum Burak deyip bir çırpıda fırlıyorum yataktan. Tuvaletе doğru ilerliyorum. Salonda televizyon açık, annem uyanmış demek ki. Aynanın karşısına geçiyorum.

"Sizi neden işe alalım? Çünkü çok yorulduğum. Param yok. Biraz para için çok çalışırım. Hiç sızlanmam." diyerek soru cevap yapıyorum aynadaki suretimle. Suretimin göz altları şişmiş.

"Buraaak! Kiminle konuşuyorsun oğlum?" diye sesleniyor annem salondan.

"Kimseyle konuşmuyorum anne. Günaydın."

"Günaydın."

Yüzümü yıkayıp mutfağın yolunu tutuyorum. Tezgâh boş. İlk zamanlar annem her sabah farklı karşılardı beni. Bir sabah tost yaptıysa öbür sabah omlet olurdu kahvaltıda. Ertesi gün mıhlama... Yanına taze sıkılmış portakal suyu... O gün giymem gereken kıyafetleri de bir gece öncesinden hazırlardı, koyardı odama. Artık kendim karar veriyorum ne giyeceğime. Evden çıkmadan anneme "Olmuş mu?" diyorum. Annem göz ucuyla bakıp "Olmuş, olmuş." deyip uğurluyor beni. Bugünkü kombinim de lacivert pantolon üzerine beyaz gömlek. Düz beyaz değil ama. İnce mavi çizgileri var dikine.

Marketten aldığım sandviç ekmeklerinden çıkarıyorum bir tane dolaptan. İçine kaşar peyniri, domates ve salatalığı özensizce tıkıştırıyorum. Pek iştahım yok bugün. Karnım doysa yeter. Kâğıt havluya sarıp elime alıyorum sandviçi. Çıkmadan önce salona uğruyorum her zamanki gibi.

— Olmuş mu anne?

— Olmuş, olmuş.

Otobüse atlayıp Beşiktaş'ın yolunu tutuyorum. On beş-yirmi dakikalık bir yolun ardından son adresime varıyorum. Sadri Yakup İlköğretim Okulu. Babamın mesleğinden dolayı çok okul değiştirdim ben. Son durağımız da İstanbul oldu. Yedinci sınıfta girmiştım bu okulun kapısından. O günküne benzer bir tedirginlikle geçiyorum şimdi aynı kapıdan. Güvenlik kulübesi aynı, hiç değişmemiş. Dursun abi vardı, bücür. O gitmiş, yerine güvenliğe daha çok benzeyen birini getirmişler. İş başvurusuna geldiğimi söylüyorum, ziyaretçi defterini imzalattıyor bana. Müdür yardımcısı Banu Hanım'ın odasını tarif ediyor.

Okul bomboş, in cin top oynuyor. Böyle görmek bir tuhaf hissettiriyor. Ama her köşesi aynı, hiç değişmemiş. Sadece duvarlar... Duvarlar bizim zamanımızda cırtlak sarı renkteydi. Şimdi mavi renk üzerine çeşitli resimlerle donatmışlar. Daha fazla oyalanmaktan alıkoyuyorum kendimi ve Banu Hanım'ın odasının yolunu tutuyorum. 3. kat koridorun başında. E, burası bizim koridor. Doğru, o zaman da müdür yardımcısı bizim koridordaydı. Selçuk Hoca. Ne sevimsiz adamdı öyle ya, pos bıyıklarıyla, kaşları her daim çatık. Suratsız. İşte 8/B. Müdür yardımcısının odasını pas geçip, sınıfıma giriyorum.

Ahşap sıralarımızın yerini, hangi maddeden yapıldığını anlamadığım sıralar al-

miş. Tahta? Tahta akıllı tabii. İlk yardım kutusu aynı ama. Biz hiç kullanmadık. İlk günkü kutu duruyor burada muhakkak. Belki de içi boştur. Saçma. Sırama yöneliyorum. Geride hiçbir iz kalmamış. Duvarlara çizdiklerimiz, sıralara kazıdıklarımız...

“Birine mi bakmıştınız?” diyor, üzerindeki kıyafetlerden anladığım kadarıyla buranın temizlik görevlisi.

“Banu Hanım’a gelmiştim ama öncesinde bir sınıflara bakayım dedim.” diyorum.

“Banu Hanım’ın odası hemen şu köşede.”

“Çok teşekkürler. Kolay gelsin.”

Daldığım hayalden uyandırıyor beni Salih abi. Yaka kartında öyle yazıyor. Banu Hanım’ın odasına doğru yürüyorum. Kapıyı tıklatıyorum.

— Girin.

— Banu Hanım merhabalar. Burak ben, iş başvurusu için gelmiştim. Drama öğretmenliği yapıyorum. Daha doğrusu, eğitimini aldım ama henüz bir iş tecrübem yok. Drama öğretmenliği yapmak istiyorum.

— Özgeçmişiniz yanınızda mı?

Yanımda olmaz mı? Benden isteyebileceğin her türlü evrak çantamda. Sorabileceğin her soruya bir cevabım var. Gide gele öğrendik tüm ayrıntıları.

“Evet Banu Hanım buyurun. Bu arada ben Sadri Yakup mezunuyum.” diyerek önceden ayna karşısında çalıştığım güvenilir sırtışımı takınıyorum.

— Aa, gerçekten mi? Kaç mezunusunuz?”

— 2005.

— Oo, epey olmuş. Ben 2012’de başladım buraya.

“E, oldu tabii.” diyorum, sırtışımı hiç bölmeden.

— Özgeçmişinizi inceledim. Burada belirtmemişsiniz. Kaç dil biliyorsunuz? Biz son üç yıldır drama eğitimiyle yabancı dil eğitimini bir arada kullanıyoruz ve çok da faydasını gördük.

Kaç dil biliyorum? Daha önce karşılaştığım bir soru. Ama önceki sorulara verdiğim gibi, bir çırpıda çıkmıyor ağızımdan cevabı. Kaç dil biliyorum? Üç mü? Hoşça sayılıyor mu? Sayılıyorsa üç. İngilizce, Almanca, Hoşça. E hadi sayılıyor diyelim. Hiçbir şey hatırlamıyorum ki. Hem konuşmayı da bilmiyordum, sadece yazmayı.

Çok okul değiştirdiğimden biraz içine kapanık bir çocuktum. Tam açılırdım, kaynaşırdım insanlarla, pat! Tekrar başka okula. Yeni insanlar. Yeni yeni yüzler... O yüzlerin arasında da çok özel bir yüz: Gizem. Diğer kızlara nazaran nispeten daha kalındı kaşları. Gözleri, normal göz. Ama bir bakışı vardı ki, istemsizce sırtışım gelirdi. Ben sırtınca o da sırtırdı. Sırtınca da gamzesi çıkardı ortaya. Gamzeleri değil, tek bir gamze. Sol yanağında.

Gizem ile selamlaşmam için üç ay, konuşmaya başlamam için beş ay geçmişti aradan. Yılın sonuna doğru da iyicene arttırdık muhabbeti. Telefon numarasını verdi bana. Yazın mesajlaşırız, dedi. O yaz kaç kontör harcadım kim bilir. Üç aylık Gizem özlemi sona erdi nihayet. Yaz bitti. Okulun kapısından içeri giriyorum. Tören alanında sınıfımın yerine geçiyorum. Sınıf arkadaşlarımla öpüşüp sarılıyoruz birbirimize. Gizem daha gelmemiş. Derken biri dokunuyor omzuma, arkamı dönüyorum. Gizem? Ama bir farklı sanki. Aa, yanmış. Esmerleşmiş. Yanınca daha da bir güzel olmuş, maşallah. İstiklal Marşı’nı okuyup sınıfın yolunu tutuyoruz. Yanıma otursana diyor Gizem. E tabii, o kadar hukukumuz var artık.

Bu sıra arkadaşlığı çok yarıyor ilişkimize. Hiçbir dersi dinlemiyoruz. Ya o bana bir şeyler anlatıyor, ya ben ona. Belirli bir müddet sonra iş zivanadan çıkıyor tabii. Biz ne zaman konuşsak öğretmen benim yerimi değiştiriyor. Tam da muhabbetin ortasında.

Biz de birbirimize not yazıp, fırlatıyoruz. Sınıfın piçleri rahat durmuyorlar, notların peşindeler. Gizem iyi fırlatamıyor zaten, kapıveriyorlar hemen. Yok. Bu böyle olmayacak. Teneffüslerin birinde bulduğum parlak fikirle Gizem'in yanına gidiyorum.

— Kendi dilimizi oluşturacağız.

— Nasıl?

— Mantığını sadece ikimizin anlayacağı şekilde. Notları yakalasalar bile hiçbir şey anlamayacaklar.

O akşam harıl harıl uğraşıp kendi alfabemizi yaratıyorum. Adını da Hoşça koyuyorum. Gizem de çabucak kavriyor alfabeyi. Bütün yıl birbirimize not fırlatarak geçiyor. Sene sonuna doğru yaklaşıncı herkeste bir hüznün hâkim. Mezun olacağız. Herkes farklı yerlere dağılacak. Ulan ben daha yeni alışmıştım size.

Yine başka bir okul kapıda. Gizem ne olacak? Gizemle bana? Sanki öyle bir şey varmış gibi. Daha açılmadım ki kıza. Bu işler nasıl oluyor, hiçbir fikrim de yok üstelik. Ama bir gün koyuyorum kafaya. Alıyorum kâğıdı önüme, paragraflarca izah ediyorum ona, onu nasıl sevdiğimi, ona ne kadar değer verdiğimi. Sadece ikimizin anlayacağı dilde bir mektup yazıyorum Gizem'e. Sadece ikimizin anlayacağı dilde: "Seni seviyorum." diyorum ona. Fırlatıyorum kâğıdı sırasına. Açıyor, okuyor, okuyor, okuyor da okuyor. Sırtı da dönük bana, ne tepki verdiğini de göremiyorum. Sonra cevabını fırlatıyor bana. Kalbim nasıl da hızlı atıyor. Görüyorum, gömleğim bir yukarı bir aşağı iniyor. Açıyorum kâğıdı. Sadece ikimizin anlayacağı dilde: "Ben Doğukan'ı seviyorum." diyor Gizem.

O gün hiç konuşmuyoruz Gizem'le. İlerleyen günlerde de. Okulun son günü yanına gidiyorum.

"Hoşça kal Gizem." diyorum. Arkamı dönüp gidiyorum. Sonradan dank ediyor kafama. Sanki birlikte oluşturduğumuz dile atıf yaparmış gibi. Hoşça-kal. Hiç içime sinmiyor bu veda.

"Burak Bey?" diyerek uyandırıyor beni Banu Hanım.

— Affedersiniz. Daldım bir an. Ne diyorduk?

— Kaç dil biliyorsunuz diye sormuştum.

— Banu Hanım ne fark eder Allah aşkına, beş dil bilsem işe alacaksınız sanki! Gerçi beş dil bilsem alırsınız da. Beş dili hangi ara öğreneyim ben?

— Efendim?

— Özgeçmişimi verdim ben size değil mi? Siz beni ararsınız sonra. Hoşça kalın.

Serhat Keleş

Şiir

Buğdaylar güneş gibi
 üzerinde toprağın.
Ben, ışığın fotoğrafında uyanmış,
 kara tenli bir yiğit değilim,
 bulamam tırpanın keskin yerini.

Bir çare çiçeklenir Fizan'da,
Ben seyyah değilim,
 korkarım yolların belirsizliğinden,
 çılgalardan giderim.

Kimin mirası bu umut.
Kimin başından düşen taç,
 bu sonsuz,
 bu derin hasret.

Bembeyaz bir sayfada,
Kavuşmaya ramak kalmışken,
Kimin cümlesinin noktası bu.

Araba lifte kalkarken aynı hızda üçümüz de Gotik bir kiliseden içeri girmişiz gibi şaşkınlıkla ve aslında ne kadar da aciz olduğumuzu hatırlayarak kafamızı kaldırıp arabayı seyre dalıyoruz. Sessizliği ilk bozan Adem oluyor. "Usta aman deyim iyi kilitledin dimi altında kalırsan bak üç adam bir olsak çıkaramayız seni." Adem'den aşağı yukarı 6-7 yaş küçük görünen usta böyle sanayi şakalarına alışmış olacak ki hemen yapıştırıyor cevabı: "En fazla ölürüz." Mıh mıh gülüyoruz Adem'le. Furkan gülmüyor. Arabasının karterinden damlayan yağlara bakıyor. Her damla sanki ciğerine düşüyormuş gibi her pıt sesinden sonra gözü seğiriyor.

"Olsun be oğlum bunun çıkacağı varmış, mala geldi en azından. Hallolur şimdi." diyor Adem. Nereye girdiniz ki siz bu arabayla, diye kızıyor usta Furkan'a. Bilirkişi gibi atılıyorum: "Ya kasis varmış yolla aynı renkte. Bi de hiç olmayacak yere koymuşlar. Görmedik. Arkadaş da arabayı yeni aldı, acemiliğine geldi herhalde. Olacağı varmış." Usta kasisten sonrasını dinlemeyip tezgâha yöneliyor ama ben Furkan'ı teselli etmiş oluyorum. Acemi dediğime bozuldu mu acaba diye kontrol etmek için "Kaç kiloydu senin araba?" diye soruyorum ne alakaysa. Furkan bilmiyorum ki gibilerinden kocaman büküyor dudağını. Adem hesaplar gibi gözünün birini kapatıp diğerini 2 saniyeliğine yukarı dikeyor. "1000-1500 vardır." Cevaba bak...

Usta ağzının kenarında sigarayla geri dönüyor. Aceleci bir tonda:

"Ateş var mı?"

"Yok," diyoruz üçümüz de büyük bir gururla, "kullanmıyoruz." Furkan bile biraz mutlu oluyor sigara kullanmadığını kullanan birine söylediği için. Çekilin, diyor usta. Açılıyor hemen arabanın etrafından. Duvara yapışık kumandadan aracı aşağıya indirmeye başlıyor. 1 yıl kadar bir süreden sonra araç zemine iniyor. İçine oturmaya bile üşeniyor, domalarak kafasını sokuyor arabanın içine. Girdiğiyle çıktığı bir oluyor.

"Anahtar!" diyor Furkan'a bakarak.

"Düğmeli abi," diyor Furkan "start yazan düğmeye bas."

Usta arabanın anahtarsız çalıştığını fark etmemekten muzdarip yine o söylemesi çok çirkin pozisyonda kafasını araçtan içeri sokuyor. Arabanın çalışmasıyla hoparlörlerinden bangır bangır Mevlüt okunmaya başlıyor. 30 saniye sonra usta ağzında yanan sigarasıyla doğruluyor. Pratik olucan, diyor kasılarak. Flash belleğe geçti, diyerek teybi kısmaya meylediyor Furkan. Usta kasılmasına bir de bilgelik tavrı ekleyerek dur yapıyor avcunu Furkan'a doğru açarak. Zararı yok okusun. Araba dualar eşliğiyle cihatçı bir transformer gibi tekrar göğe yükselirken daha da büyülenmiş bakıyoruz altına. Usta tezgâhta hazırladığı macunumsu şeyi kartere sürmeye başlıyor. "Silikon mu o abi.. Usta?" diye soruyorum son anda çark ederek bu benden yaşça küçük ama babacan tavırlı adama. "Arap yapıştırıcısı," diyor, "özel..."

— Abi indirsene arabayı bi!

— ...

— Arabayı indirsene abi!

Adem'in bu çıkışını anlamamış bön bön yüzüne bakıyoruz hepimiz. Ustaya abi

demesi anlaşılabilir ama niye agresifleştiğini anlamıyorum.

— Ezan okunuyor abi teybi kısalım.

Usta yanlış bir şey yapmaktan tedirgin, “E bu da Kur’an bu da Allah’ın kelamı.” diyor.

“Tamam da ezan okunuyor,” diye üsteliyor Adem, “Furkan söylesene oğlum sen de!”

“Ya kısmak lazım da şimdi bu da müzik değil Kur’an dinliyoruz.” diyor Furkan.

Gitgide daha da tehlikeli olmaya başlayan bu tartışmadan uzak durmak en iyisi diye düşünüyorum.

“En azından saygın olsun!” diye sesi çatlayarak çıkışıyor ustaya Adem!

“Biz Müslüman değil miyiz birader? Kur’an’ı mı kısacan! Kur’an’ı mı susturacan!” diye çatallanan bir sesle karşılık veriyor usta.

“Ben Kura’n’ı kıs Kuran dinleme demiyorum ezan okunurken kıs, sonra yine açarsın sesini diyorum.”

“Ya tamam bakalım internetten öncelik hangisinde oluyormuş. Bilmiyoruz boşuna tartışıyoruz.” diye makul gibi bir seçenекle ortamı yumuşatmaya çalışıyor Furkan ama Adem kararlı. “Ezana saygı göstereceksin lan ezana saygı göstereceksin! Bu ülkede yaşıyorsan ezana saygı göstereceksin! Saygı duymak zorundasın!” diye bağırarak liftin kumandasına yöneliyor. Hemen arabanın altından çekiliyorum. Usta önce davranıp kendini kumandanın önüne siper ediyor. Furkan hemen Adem’in beline köylü gibi sarılıp ustayı Adem’den koruma yoluna gidiyor. Bağırışlar, çağırışlar, ezanlar, dualar... Bir anda her yeri bir toz bulutu kaplıyor. Dehşetle gözlerimi kapıyorum. Ne kadar süre gözüm kapalı kaldı hatırlamıyorum. Gözlerimi açıyorum. Yoklar. Yukarı bakıyorum Furkan, Adem ve usta; ezan ve dua sesleri ile birlikte beyazlar içinde ve beyaz bir Linea içinde göğе doğru yükseliyorlar. Bense olduğum yerde donakalmış hareket edemiyorum. Bakayım... Arap yapıştırıcısına basmışım.

İleri Bir Tarihe

Öykü

Görkem Çolak

“Yolcu var kaptan!”

“Hop, koşan var!”

“Kaptaaaan!”

“Çocuk arabası var, orta kapıyı açar mısın?”

“Arka kapı açık kaldı, el atar mısın?”

Otobüsün şoförü işinde o kadar ehildi ki, sonu gelmez taleplere karşı tek kelime etmiyor, onun yerine, körüklünün motorunu usulca kükretiyordu. En azından motorun seslerini adamcağıza atfedince manzara daha gülünç gözüküyordu. Oysa yolcular, otobüsün sırtından yükselen hırıltı ve homurtuları duymaz olmuştu. Kulakları gürültüyü duyanın bu şehirde işi iştir zaten. Ben yolcuların bağırtılarını dahi pek işitmiyordum doğrusu. Duyduklarımı da ivediyle unutuyordum. Bir elim tutunma borusuna kenetli ötekiye bir yığın kâğıdı kavramış, ders notlarımı okuyordum. Ha kustum ha kusacağım raddesinde bir mide bulantısı da ümüğümü sıkmakta ısrarcıydı. Şikâyetçi değildim. Otobüs ara sokak güzergâhını tamamladı, ana yola çıktık ve süratlendik. Tüm ahali, hiç kimsenin dile getirmediği bir rahatlama yaşadı.

Yolculuğun istikameti okuldaki son sınavımdı. Son senemin son imtihanında usul olağandı; üç beş kuramı iliklerine değin ezbere bilmekle mesuldüm. Düşünmeden edemedim; asıl olağan dışı olan bu sınavdan sonrasıydı. Tabiatı gereği insan, içinde konfor bulacağı rutinler ararken bir gençlik eskitiyor. Beni içinde rahat ettiğim üniversite adlı rutine bağlı tutan kancaların sonuncusu bu final sınavıydı. Sınav yazılıydı ve iki saat sürecekti. Yol boyunca sınırsız kavradığım kuramları biliyor olmak, birkaç saat daha para edecekti. Sonrası, yeni rutinler arayışı. Bir hışımla silkindim, sayfayı çevirdim. Bu sayfayı hiçbir şey düşünmeden okuyacaktım. Eriştiğim teorinin önemi, kâğıdın tepesine kondurduğum cüsseli yıldız ve “ÖNEMLİ!” notuyla tescilli idi. Bu yıldızı ne zaman çizdiğimi dahi anımsamıyordum. Bunlara kafa yorma şimdi, dedim kendime. Şimdi sırası değil. Oysa bu eften püften işlere kafa yormak, yalnızca düşünmenin sırası değilken lezzetliydi.

Bir sesin bana kendini duyurmaya çalıştığını fark edince kafamı kaldırdım. Okuduğum son satırın üstüne başparmağımı bastırdım. Giyimine epey özen göstermiş bir adam, ikazını son defa tekrarladı: “Çantanız açık kalmış.” Teşekkür ettim, notları dizlerimin arasına sıkıştırıp çantanın fermuarını hışımla çektim. Kaldığım satırı ararken aynı ses, sınava mı çalıştığımı sordu. Bu defa sesin tonu yumuşamıştı, rahatsız etmiyorum ya, der gibi hafiften mahcuptu. Dışarı baktım, önümde belirip kaybolan apartmanlar okula yedi-sekiz dakika kaldığını işaret ediyordu. Şuncacık vakti çene çalmaya ayırabilirdim. Adama döndüm, başımla onayladım, “Son finalim.” dedim. “Ya. Sonra n’apacaksın?” dedi ve yanıtımı beklemeden, “Pardon ya, sormadım say. Ben de o işlerden geçtim.” diyerek omzuma dokundu. Gülümsüyordu. Kayda değer, tanıdık bir hâl vardı tebessümünde. Bir insanın sizi sahiden anladığı da böyle nüanslardan anlaşılırdı herhalde. Ben de gülümsedim, sorgu sırasının bende olduğunu biliyordum. İlgili olduğumu gösteren birkaç mimikle, “Siz neyle meşgulsünüz?” dedim.

“Henüz hiçbir şeyle.”

“Nasıl yani?”

“Ben de sizinle aynı yere gidiyorum, üniversiteye. Mülakatta muvaffak olursam öğretim görevlisi olacağım.”

“Muvaffak...” diye içimden tekrarladım ve ağzımdan bir refleks gibi dökülen sözcüklerden hemencecik utandım, “Şu an kesin bir durum yok yani.”

Gülerek tekrarladı beni, “Doğru, şu an bir kesinlik yok. Bakalım artık, kısmet.” Sözcük dağıncığını pek tutmasam da adamı sevdim.

Mülakatta muvaffak olursa hangi bölüm ve departmanda çalışacağını sordum. Bir defa sohbete girişmiştik, artık notlarımı yeniden elime almaya degecek vakit kalmamıştı. Susuşup beklemek de istemediğim için diyalogumuz bir müddet daha sürmeliydi. Bizim bölümde çalışmak istediğini öğrenince şaşırdım. Başvurduğu kürsünün hem profesörü hem de ziyadesiyle asistanı vardı. Hayretimi saklamadım, bölümdeki personel kalabalığını adama kısaca anlattım. Hiç şaşırmış gözüküyordu. Sesini alçalttı ve kulağıma yanaştı.

“Aramızda kalacağına söz verersen sana bildiklerimi anlatırım.”

“Tabii,” dedim, “dinliyorum.”

“Yaşar Hoca bu dönem sonunda emekli olacakmış. Onun pozisyonu için görüşeceğiz.”

“Yaşar Hoca mı, emin misin?” diye fısıltıyla karşılık verdim. Çenesini tutması gereken anlarda borazan kesilen yarım akıllı televizyon figürlerinden biri olmadığım için sesimi kısmakta güçlük yaşamadım. O da beni “Şşt! N’apıyorsun kerkenez?” gibi abartılı bir tepkiyle uyarmadı. Onun yerine kibarca onayladı. “Aslında haziranda emekli olmayı planlamış ama bahar döneminin bitmesini bekleyemeyecek denli ciddileşmiş sıkıntısı. Bana söylenen bu yani.”

Üzülmüştüm. “Hiç haberim yoktu. Allah şifa versin.”

“Amin. Sen de onun sınavına mı gidiyordun?”

“Yok, onun finalini iki hafta evvel verdim. İlk sınavı Yaşar Hoca yaptı, belki de bu yüzden acele etti.”

“Acele etmek demeyelim de...” Bir kelimeyi sanki bütün belleğinde aradı fakat bulamadı. “Belki de,” diyerek geçiştirdi. Okulun haşmetli giriş kapısına vardık. Hoca adayı, okul kapısının ağzındaki otobüs durağını görünce kapıya yöneldi. Adamcağızın buraya ilk kez geldiğini o sırada hatırladım. “Bekle,” diyerek kolunu tuttum, “fakültelere kadar çıkacak. Burada inersen yokuş yukarı çok yürürsün.” Teşekkür etti. Ne demekti.

Otobüs kampüsün içinde mecburen yavaşlarken insanlara, binalara, ağaçlara göze atacak dakikalarım olurdu. Gördüğüm ve epeydir aşına olduğum simalarda bu sefer ortak bir huzursuzluğa rastladım. Okul kapısına doğru dağınık vaziyette yürüyen bir insan grubu vardı. Hayret, diye mırıldandım, sabahları bu kadar fazla okuldan çıkan olmazdı. Hocanın benimle aynı tarafa baktığını, “Virüs muhabbetinden ötürü dağılıyor olabilirler.” dediğinde anladım. “Ne virüsü? Bizde koronali çıktı mı?” diye sordum. Kaç haftadır sabahtan akşama ders çalışmaktan haberleri izlemez olmuş, bu defa lümpen televizyon tipleri gibi gözük müştüm.

Şaşkınlığıma pek aldırmadı, “Açıklanan vaka yok, ama her tarafta söylentisi dolaşiyor. Şurada yatan varmış, burada yoğun bakımlar dolmaya başlamış gibi şeyler. Ben de bu kadarını biliyorum.” dedi.

“Sınav iptal mi oldu acaba?”

“Sen onu bir sor. Mülakatı kesin yapacaklarmış, ben bu kadarını biliyorum.”

Otobüsten indik. Fakülte binasının kapısında dank etti, “O kadar tanıştık, ismini-

zi sormayı unuttum hocam,” dedim, “kusura bakmayın.”

Gülümsedi, “Zıyanı yok dostum. İsmim Fahri.”

Adam bana “dostum” diye hitap edince hoca sıfatını yakışsız buldum, ne diyeceğimi de bilemedim. “Memnun oldum, benim ismim de Ali. Mülakatta bol şans dilerim.”

“Sana da bol şans. Dikkatli ol, virüs işi ciddi gibi duruyor.”

“Olurum tabii, görüşmek üzere.”

Sahiden sınav salonunun kapısına astıkları duyuru yazısı, sınavın ileri bir tarihe ertelendiğini müjdeliyordu. Haber benim için müjdeydi, zira birkaç hafta dahi olsa öğrenciliği sürdürme fikrinden hoşnuttum. Mutluluğum çocukçaydı, fakat zıyanı yoktu. Yaşar Hoca’nın o sırada aklımdan uçtuğunu çok sonraları fark ettim. Sınıf kapısında tanıştığım birkaç arkadaşla beraber okulun girişine yürüyenlere katıldık. Varlığından şüphe ettiğimiz virüsten evvel, insanların endişesi bulaşıcıydı. Otobüsten kıldandım, rastladığım ilk taksiye atladım.

Taksi şoförü pürdikkat haberleri dinliyordu, onunla birlikte ilk koronavirüs vakasının o akşam açıklanabileceğini ve buna bağlı bir yığın felaket senaryosunu afiyetle dinledim. Sabahki keşmekeşin aksine, ne bizden ne de aracın kaportasından çıt çıkmadı. Ertesi akşam, ilk vakayı açıklayan bakanı memleketçe izledik ve defalarca dile getirdiğimiz senkronize bir afallama yaşadık. Sonraki aylarda, Fahri Hoca’nın işi aldığını ve Yaşar Hoca’nın vefatını farklı insanlardan öğrendim. Hayat, durmuş gibi gözüküyordu halde akıp gidiyordu.

Geçenlerde, yine çöp kamyonunun gürbüz gürültüsüyle uyandığımda sınav gününü düşündüm. Israrcı zırıltılar, midemin bulantısı, Fahri Hoca ve camdan seyrettiğim insanlar, ateş böcekleri gibi belleğimde yanıp söndüler. Anıların her biri, sanki hiç içinde bulunmadığım cam bir fanusta yaşanmış gibi uzak gözüküyordu. Perdeyi iyice sıyırdım, sokağı seyre koyuldum. Ağzına kadar dolmuş çöp konteynerlerini dampere boşaltan işçileri izlerken, bir vakitler karıştığım rezil kalabalıklara delice hasretlendim. Kurak hatıralar düzlüğünde, kamyonun gürültüsünü duymaz olmuştum. Kulakları gürültüyü duyanın bu zamanda işi iştir zaten.

Dört Otuz Üç, Beş Kırk Bir ve Yedi

Öykü

Güney Coşka

— Kalk ağabey, 04.33 oldu.

Uykudan uyanır.

— Tamam kardeşim sağ ol.

Kalkar, uyku sersemi, yürür, düşer, kalkar... Üstüne, kendisine yabancı bir beden giyinir, kendisine hep aynı uzaklıkta, gitgide artan bir boşlukta...

Bir gözü diğerinden daha kısık bakar. Gün ışığını arar, pencereden bakar, henüz çok erken... Kapıyı açar, çıkar ve kapar. Yoluna sırtı hafif kambur bir şekilde devam eder... Sokaktadır, ayaz yüzünü yalar. Gökyüzünde parlayan birkaç yıldız tutulur, aylak aylak bakarak ilerler... Kısık olan gözü açılmıştır artık... Bir odanın önüne varır. Parmaklıklar ardındaki, karanlık odanın içinde bulunan uykusuz bir kuzuya seslenir.

— Kalk 04.45!

— Tamam ağabey! 6 numara mıydı?

— Evet kardeşim...

Alır, takar sağ omzuna, güney yönüne doğru ilerler, sessizce... Sadece her adımında ayakkabısının yan tarafındaki pürüzlü yüzeye sürten fundalıkların hışırtısı eşlik ediyor ona... Gün ışığı hala saklıdır doğu yamacında... Yıldızların bazıları silinmiştir, çeyrek aydınlıkla, biri dışında... Neyse ne!

Nihayet 04.59!

— Dur!

— Burun.

— Kırmızı.

— Yaklaş!

Nihayet 05.00!

Şimdi yerinde ve hazır, bekliyor... Gün ışığının ilk damlalarının habercisi vurur, içi yeşil çakıl dolu çuvalların alt yanaklarına, açık sarımtırak bir renkle... Dikkat kesilir çuvallara. Sonra, bakar kendine ait olan alana, içinden,

— Güney ve doğu temiz, der. Kuzey ve batı onda, tamam...

Varla yok arası gene uyumuş yanındaki...

Nihayet 05.27!

Gün ışığı, kuzeydeki yaklaşık 800 rakımlı dağın doğu yönündeki tepelerini iyice aydınlatmış. Batı ve güney yamaçları hâlâ gölgelik altında, koyu yeşil ve kahverengi...

Gözler hafif yorgun, gün ışığına hasret bakışlar ile uzaklara dalar, bakar. Sırtını döner, batı yönünde biraz uzaklaşır... Gene döner, tam tepesinde duran meşe ağacının iğneli yaprakları arasından ilk gün ışığı taneciği gözüne vurur!

Nihayet 05.41!

Beyaza çalan hafif sarılık, turkuazla karışan, koyu mavilikleri aç açayla aydınlatır... Gün ışığı batı yönünde uzanan tüm fundalık, ağaç ve tepeleri hafifçe turuncuya boyamaya başlar... Pablo'nun kuşları bir bir selamını çakar. İbibik (Kızlarçavuşu) yabancı otlara

karışır, saçlarıyla buranın yakışıklısıdır o. İki ağaçkakan yaşlı bir çam ağacını didikle-mek için kavga eder. Kırlangıç ve saka kuşları birbirleriyle sanki dans ediyormuşçası-na uçuşur. Kelebekler hafifliklerinin tadına vararak kanatlarını çırpıp. Serçeler ha bire toplaşır, cıvıldaşır kaçışır. Kumrular tam tepelerine yuvalarını yapmış. İki de yavruları vardır. Kargalar kendi hâllerinde gezgin. Bazen, onları çok uzaktaysa saka kuşu ile karış-tırıyor. Gün ışığı gittikçe artıyor, olanca gücü ile havzaya yayılıyor. Tüm bunları görme-sen bile buranın kuşları sana fısıldıyor olan biten her şeyi. Sincaplar muziplik peşinde, bazen görünür çoğunlukla görünmez. Herkes ortak bir şarkıyı dillendiriyor, kendine ait olan kısımları bir virtüöz edasında...

Nihayet 06.56!

Adımları yavaşlar, bacakları hafif titrer, volta atmaktan... Dayanamaz ama daya-nır, gün ışığına doğru son bir kez kafasını çevirir... Gözlerinin içinde yanık bir ışık lekesi oluşur, güneşe bakmıştır. Hafif gözleri kamaşır, ovuşturur... Gözleri çözülürken, sola ve karşıya ve kuzeye döner... Birileri biraz uzaktan gelir!

Nihayet 07.00'dır!

Ay ışığı Yalnızı

Serhat Keleş

Şiir

Ay ışığının altında,
bir adam,
Ceketsiz bir askılık kadar yalnız,
duruyordu.

Çok istedi gitmeyi bu şehirden,
Yollar kırık,
Ayakları çıplak olmasaydı.

Her giden kendiyle götürür gölgesini,
Yalnızlık iz bırakır,
Kurşun gibi geçtiği kalabalıklardan.

Geceler gölgesidir gündüzlerin,
Güneş yok olur,
Gecenin izi,
ay ışığıdır.

Ve,
Bir adam,
Ay ışığının altında,
Yalnız başına yürüyor...

Babama Veda

Deneme

Günsu Özkarar

(İsimler bilerek verilmemiştir, anonim okunabilir.)

Babam ölünce korktum. Böyle büyük bir felaket olmuş ve daha da olacaktı gibi bir korku. Zehir gibi üç kardeşim var benim. Bir keresinde kedisi ve bir akrabaları daha öldüğünde başsağlığı maili atmıştım birine, “Çatısız kaldık iyice bir dolu kayıp karşısında.” demişti. Neler hissedeceğimi önden anlatan bir aile yani... Önden öğrendim, şimdi yaşıyorum, diye düşündüm çatısızlığı.

Çatısızım. Ama bir dakika baba çatı mıdır? Kimdir baba? Kimdi benim babam? Teyzem babayı anne seçer ve kimliğini anne verir konulu söyleşide yer almıştı. Söyleşinin konusu bu değildi tabii ama bunu konuşmuşlardı. Ben bunun etkisi ile de yaklaşmak istemiyordum babama ve annemin gözünden bakmak...

“Kaçta öldü?” diye sordum. Akşamüstü saatleri... Çalıştığım kafeye feci bir sıcak basmış, iş arkadaşım ... devamlı bir şey istiyor. Çalışmaya yeni başlamışım ve yeterli hissetmiyorum. Yetemediğim şey kendi mesleğim değil, ... kadar hızlı kahve hazırlayamıyor oluşum. Ya da hazırlarsam senelerdir bu sektörde olanlara haksızlık edeceğim gibi hissediyorum. Hızlı öğrenmekten, acemi görünmeyi tercih ediyorum.

Bir defasında, nişan attıktan sonra nişanda takılan takıların yarısını iletmeye hastane ziyaretine gitmiştik babamla. Çünkü takıları tam götüreceğimiz zaman eski nişanlımın annesi hastaneye kaldırılmıştı. Oradan çıkışta yemek yerken “Evet,” demişti babam, “sen mükemmele yakınsın.” Ama bunu ironik bir yerden söylememiştir. Yani daha iyilerini istiyorsun ve buna layıksın gibi bir yerden kurulmuş bir cümleydi bu. O sırada nişanlımla ayrılığı çok derinden hissettiğim için mükemmele yakın olmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Belki de bu yüzden kahve hazırlarken hiç mükemmel olmak istemedim ya da müşterilere çikolata verirken... O acıya geri dönmekten, becerememek çok daha konforlu...

O acemilik içinde benden bir anda birden fazla sipariş istenince kekin durduğu kabın cam kapağını düşürüyorum yere... İş arkadaşım beni basmadan hızla tuzla buz olmuş cam kırıklarına bakıyorum. Nereye kadar dağıldıklarına... Asla bilemezdim babamın kalbinin tam da o saatlerde durduğunu. Kırılan camlar gibi babamın da kalbi kırılmış mıydı acaba? Annemi arıyorum, ulaşamıyorum. Bu yıllardır hep böyle oldu, annem acil şeylerde hep ulaşamaz olurdu. Teyzemi arıyorum o da yok. Enişteme ulaşıyorum.

“Kimin babası ölmüş?”

“Benim babam işte...”

“Nasıl ya? Bizim ... mı? Yapma be! Kıyamam sana, böyle tamamlayamadan yasını sen gitti demek.” (Tüm aile önden söylüyor duyguları galiba.)

Birilerine ulaşmak istiyorum, hâlâ ufak bir şok içinde, Instagram’a babam öldü yazıyorum ve tüm telefon aramaları sürerken ayağıma topuklu ayakkabıyı geçirip o akşam evlenen bir çift arkadaşımızın düğününe gidiyorum. Ne de olsa babam düğünleri çok severdi ve büyük ablamın düğününde en arka masada oturtulduğu için bütün ak-

şam içerlemişti. O an geliyor aklıma ... ve diğer tüm anlar. Babam benim hem düğün, hem de cenaze partnerimdi.

Ertesi gün sabahtan izinliyim. Bir gece önce hiç uyumamışım. Bisiklete atlıyorum, yeni aldığım sütyen de gelmiş, onu giyiyorum nedense. Sanki bayram... Oysaki cenazenin belli olacağı gün. Sütyen normal boyutundan bir beden küçük gelmiş. Ben bisikleti sürmeye başlar başlamaz çıkıyor, memem de dışarıda... Bir ter boşalıyor benden.

Babası ölür ölmez kız çıplak kaldı diyecekler sanki... Babası ölmüş kıza bakın, memeleri fora... Ya da kız babası ölünce memeleri açtı. Memelerim ve bisikletim. Özür dilerim baba... Ama rüzgâr çok güzel ve işe şık gitmem gerek. Para kazanmam ve kendime bakmam gerek. Hep iyi görünmem gerek. Çünkü tam da bana erkek dostlarım "Baba sorunlu olduğunu sakın gösterme erkeklere, direkt kaçarlarsın" dedikleri sırada öldün baba... O cam kabı düşürdüğüm anda ve bana bunlar denildikten sonra... Zavallı kalbin... Bana mı kızdın ve görünmek mi istedin acaba? Bakın bu kızın bir babası da var mı diyesin geldi? Olabilir çünkü küçükken ne zaman seninle yürüsem ve bizi bir tanıdık görse utanırdım. Kimden kalan bir utançtı bu bilmiyorum. Ama çok utanırdım. Seni tanıştırmak benim için çok zordu. Oysa şimdi görüyorum ki, iyi ki o bana utanç hissettiren karşılaşmalar olmuş ve iyi ki insanlar seni tanımış. Şimdi tek tek arıyorlar, baban ve seninle şurada oturmuştuk, burada oturmuştuk, şunlar konuşulmuştu, bunlar konuşulmuştu, diyorlar. O kadar önemli ki o şunlar, bunlar, şuradalar, buradalar...

Ankara zaten bir tarafla sen demek. Az yürümedik Kızılay'da, çiçekçilerin yanından, minibüslerin arasından, Güvenpark'tan, sen sevdiğin için değişik pastanelerde değişik tatlılar, bazen geçmişin sorgulaması, bazen senin solculuk anıların, bazen de hayallerimiz ve dedikodularımız... Ondandır koleksiyonundaki tüm Ankara tablolarını bana ayırmıştın. Alamadım onları... Bir daha da alamayacağıma eminim aslında. Kimse bilmiyor ki onların benim olduğunu. Vermezler tekrar. Tablolarla birlikte Ankara da mı kayar avucumdan yoksa? Buna üzülüyorum ama en çok bana anlattığın o hayallerini gerçekleştirememene üzülüyorum baba. Bir ay kadar önce Fazıl Say'ın babası ölünce ona attığın tweetini yolladın ve bana zamanında Ahmet Say'ın evine gittiğini anlattın. Ben hiç bilmiyordum bunları, yazsana anılarını dedim. Belki birileri yazar dedin, bana gönderme yaptın biliyorum. Ama ben hayallerini senin gerçekleştirmemene alışmışlığımdan hiç de orali olmadım tabii. E senin kızın olmam için bir konuda sana benzemem gerekmez miydi? Sadece kaş, göz benzemesiyle olmuyordu bu işler... Bir huy, ruhtan bir tutamı içselleştirmek kaçınılmazdı ne de olsa! Bir parçanı illaki alacaktım.

Ama kim bilir yeterince ilgilenmedim belki de seninle. Dinlemedim, duymadım ya da. Belki de çok kızdın baba. İçerlemek kalbi durdurur mu acaba? O kalbi kıranlardan veya sen kendi kendine kırdığında görmeyenlerden olduysam özür dilerim baba. Sen kalbinden olurken, biz senden olduk. Bu az şey değil. Şimdi insanlar arıyor ve başsağlığı diliyorlar. En çok "Yattığı yer incitmesin." lafını sevdim. İlk kez duydum nedense. Acımız ve kaybımız büyük. Babacığının kalbi durmuş, yattığı yer incitmesin onu... Biz incittiysek de affola.

Şimdi ben kendimi yollara vuracağım. Yokluğunu sindirmek ve unutkanlığımı dindirmek için... Bir yol filmi vardı, düşünüyorum düşünüyorum bulamıyorum. Hah Balalayka'ydı sanırım. Artık gidebilirim. Hoşça kal baba...

Hücum Marşı

Deniz Bayramoğlu

İllüstrasyon

Ela ve Başak'ın Alakasız Günleri

Öykü

Aslı Ekici

Bir yerden başka bir yere gitmenin yakıcı sevinci-sabırsızlık. Kısa öyküler sabrın mı, sabırsızlığın mı göstergesi? 5 yaşındaki Ela uzun bir yolculuğa çıkıyor. Yolun sonunda deniz var ve bugünün hayalini uzun zamandır kuruyor. Ela 5 yaşında olduğu için, yolda annesinin ona hangi meyveyi yedirdiğini, arabalarını park ederken yaşadıkları kavgayı ve daha birçok detayı hatırlamıyor. Öylesine yaşıyor işte, uzun bir deniz yolcuğu diyor, herkesin en az bir kez yaptığı cinsten. Günübirlik bir macera. 27 yaşındaki Başak o gün evden erken çıkıyor. Yapacağı sunum için neredeyse şehrin dışına çıkacak. Midesinde yeni insanlarla tanışacak olmanın ateşini duyumsuyor. Yemek yiyemiyor, gideceği yerde bulmanın güvencesine yaslanıyor. Ela sahile varır varmaz kıyıya koşuyor. Kardeşiyle birlikte oynamaya başlıyor. Başak'ın sunumu güzel geçmiyor, kendini dışarı atıp üst üste sigara içerek rahatlamaya çalışıyor. Orada gördüğü insanları bir daha görmeyeceği için kendini şanslı sayıyor. Ela'nın babası geldiğinde, kardeşini ve onu denize davet ediyor. Ela kolluklarını soruyor. Babası uzaktan annesine işaret ederek Ela'nın sorusunu tekrarlıyor. Başak kurt gibi acıktığını fark ederek şirketin yemekhanesinde tek başına öğle yemeğini yerken bir an önce oradan ayrılmak istiyor. Karnını doyurur doyurmaz kendini dönüş yolu için trene atıyor. Ela'nın annesi bir süre kollukları aradıktan sonra başını ellerinin arasına koyup ağzını hafifçe açıyor. Kardeşi kıyıda kalıyor, Ela kollukları olmadığı için o gün yüzmeyi öğreniyor. Başak uzun tren yolculuğundan bir an önce kurtulup sigara içmenin hayalini kurarken tütününü şirkette, birden çok sigara içtiği o balkonda, unuttuğunu fark ediyor. Ela yüzmeyi öğrendikten sonra hiç unutmuyor, yetişkinlik hayatı boyunca bu erken ve çabasıız kazanımı ile gurur duyuyor. Başak trenden iner inmez sigara alabileceği bir bakkal arıyor.

